

BOYUN EĞME

9 maddede sağın ahlakı (yoktur)

Kokuşmuş olanın savunulması yüksek değer olarak yutturulabilir mi? Sağda gerçekten "gelişkin ahlak" bulabilir miyiz?
Kemal Okuyan yazdı. ■ Sf. 19

Çaldınız, yediniz, gerdiniz ama artık deniz bitti

HAYIR! BU BÖYLE GİTMEZ

DAHA NEDEN
KORKUYORSUNUZ?
ENVER AYSEVER
■ Sf. 10

ADALET YOK DAVA ÇOK: MAHKEMELER SOL PORTAL VE BOYUN EĞME YAZARLARI İÇİN ÇALIŞIYOR ■ Sf. 7

Hürriyet-i
Ebediye'de
Orhan Gökdemir
■ Sf. 14

Yapıcılar türkü
söylüyor
Söyleşi Hakan Erol
■ Sf. 12

Emperyalizmin kirli
Suriye planları
Erman Çete
■ Sf. 8

29 MART/İSTANBUL

Bir kalıp ustası, İstanbul Kartal Dr. Lütfi Kırdar Eğitim ve Araştırma Hastanesi şantiyesinde 12. Kattan düşerek yaşamını yitirdi. İşçi, Kalyon Grup'a hizmet veren bir taşeron firma için çalışıyordu. İnşaatı süren hastane kamuoyuna şu ifadelerle tanıtılmıştı: "sofistike bir elektro mekanik sisteme sahip beş yıldızlı hastane." Yüksekte çalışmalarda emniyet kemerinin kullanılması ve inşaat boşluklarının tamamının güvenlik örtüleri/fileleri ile çevrili olması gerekiyor.

29 MART/DENİZLİ

Pamukkale'de bir marketin et bölümünde çalışan bir işçi, elini kıyma makinesine kaptırdı. N.T.'nin (22) elini kaptırdığı makinenin koruyucusunun olmadığı öğrenildi. Kolu, bileğine kadar ezilmiş olan işçi hastanede tedavi altına alındı.

30 MART/KASTAMONU

Küre ilçesinde maden ocağında çalışan Sefai Çukur (36) kullandığı iş makinası ile birlikte 13 metrelik çukura düşerek yaşamını kaybetti. Gece yaşanan kazada, çukur ve çevrenin yeterli düzeyde aydınlatılıp aydınlatılmadığı bilinmiyor.

31 MART/SAMSUN

Samsun'da kereste fabrikasında çalışan Suriye uyruklu Saad Saobhy Farhan'ın üzerine büyük sunta tahtası düştü. Göğsüne ve karnına isabet eden kalasla ağır yaralanan işçi hastaneye kaldırıldı.

1 NİSAN/SİVAS

Sivas-Erzincan yolu üzerindeki Organize Sanayi Bölgesinde bir mermer fabrikasında çalışan Fatih Demir (34) ile Sinan Almacı (25) yaşamını yitirdi. İki işçinin ölüm sebebi, çalıştıkları sırada mermer kasmağın kırılması sonucu büyük mermer bloklarının arasına sıkışmaları olarak açıklandı.

1 NİSAN/ELAZIĞ

Özcan Dağdelen, Elâzığ'ın Alacakaya ilçesinde özel bir şirkete ait krom madeninde meydana gelen göçükte hayatını kaybetti. Dağdelen, düşen kaya parçalarının altında kaldı. Maden ocaklarında yetersiz denetim ve alınmayan önlemler nedeniyle çok fazla ölümlü iş kazası meydana geliyor.

5 NİSAN/NİĞDE

İnşaat işçisi Ahmet Doğan(40), çalıştığı inşaatın 6'ncı katından düşerek yaşamını yitirdi. Ahmet Doğan, binanın 6'ncı katında çalışırken, dengesini kaybetti. Güvenlik önlemi alınmadığı için düşerek beton zemine düşen Doğan, ağır yaralandı. Hastaneye kaldırılan Doğan yaşamını kaybetti.

5 NİSAN/İSİG MECLİSİ

İş Sağlığı Güvenliği Meclisi 2017 yılı ilk üç ayında 441 işçinin iş kazalarında yaşamlarını kaybettiğini açıkladı. Mart ayında en az 148 işçinin iş kazaları nedeniyle yaşamını kaybettiği belirtiliyor.

Ali İsmail Korkmaz davasında yeni karar

Kayseri'de görülen Ali İsmail Korkmaz cinayeti davasında Yargıtay'ın bozma kararından sonra mahkeme yeni kararını açıkladı. Daha önce 'basit yaralamadan' 3 yıl 4 ay hapis cezası alan firıncı Ebubekir Harlar, bu kez 'kasten yaralamadan ölümüne neden olmak' suçundan 6 yıl 8 ay hapis cezasına

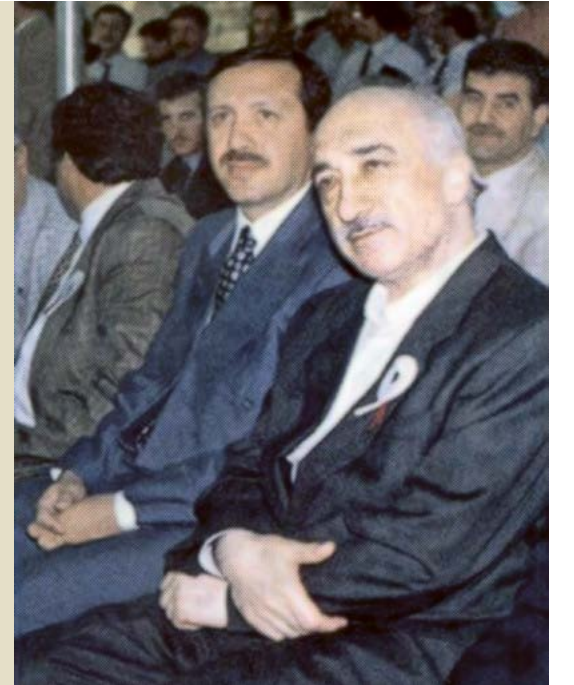
çarptırıldı. İlk yargılamada beraat eden polis memuru Hüseyin Engin ise 'kasten basit yaralamadan' 7 ay 15 gün hapis cezası aldı, ancak hükmün açıklanması geri bırakıldı. Yargıtay, sanık polis memurları Mevlüt Saldoğan'a verilen 10 yıl 10 ay ve Yalçın Akbulut'a

verilen 10 yıl hapis cezası ile firıncılar İsmail Koyuncu, Ramazan Koyuncu, Muhammet Vatansever'in 6'şar yıl 8'er ay hapis cezalarını onamıştı.

Mahkeme sonrası konuşan Ali İsmail Korkmaz'ın annesi Emel Korkmaz, "Tekrar Kayseri'ye geldik. Bu acımız hep var. Canımız bir kere daha yandı" dedi. Baba Şahap Korkmaz da, "Adaletin düzgün işlemediği, katillerin korunduğu ve sahip çıkıldığını gördük. Hiç denemek kadar cezalar verilerek bu insanlara sahip çıkıyorlar" diye konuştu.

HIÇ ALDANMADIYSAN VER HESABINI!

Tayyip Erdoğan sarayındaki 37. Muhtarlar Toplantısı'nda yine şaşırtıcı sözler etti. CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu'nu eleştiren Erdoğan, "Siyasi hayatımda ne aldanan ne aldatan oldum. Bundan sonra da ne aldanan ne aldatan olacağım. Ama dürüst olun doğru olun. Bu millete yalan konuşma" dedi. Erdoğan daha önce de birçok kez, hem "aldatılmadığını" ve hem de "aldatıldığını" ifade etmişti. Son kararı aldatılmadığı yönünde. Halbuki devlete bizzat elleriyle ortak ettiği Cemaatin darbe yapmaya kalkışmasının ardından "aldatıldım" diye açıklama yapmıştı. Cemaatçi çereziden fıstık alan içeride, aldatılanlar dışarıda. Bari aldanmadıysan ver yaptıklarının hesabını. Değil mi?

Ne olacak bu Osmanlı torunlarının hali?

Kadıköy'de Müjdat Gezen Sanat Merkezini kundaklayan Mehmet Ali Aligül mahkemeye çıktı geçen hafta. Aligül ifadesinde Osmanlı torunu olduğunu söyledi. Olay günü sosyal medya üzerinden Müjdat Gezen'in bir televizyon kanalında yayınlanan söyleşisini görmüştü. Gezen, Osmanlı sultanlarından 2. Abdülhamid Han ve torunu olduğunu söyleyen bir bayan hakkında uygunsuz sözler sarf ediyordu. Her ne kadar Abdülhamid'i ve torunu olduğunu

nu söyleyen "bayan"ı tanımasa da zoruna gitmişti. Tam olarak anlatamadığı bir hisse kapılıp sanat merkezini yakmaya karar vermişti. Şu işe bakın ki benzinde bidonuyla otomobilinin bagajında duruyordu. Dökmüş ve istemeyerek yakmıştı.

Osmanlı'da padişah çok. Aralarında "deli" lakaplı olanlar da var. Bunlar onların sülalesinden geliyor olmalı. Ama Mehmet Ali Aligül'de "Neron" havası da var biraz. İster misiniz Neron torunu çıksın!

GÖKÇEK'İN KİTABI ÇIKTI, VIDEOSU ŞAHANE!

Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek'in imzasıyla "Sol siyaset-FETÖ ilişkileri" başlıklı bir kitap yayımlandı. Yazarı meşhurdu, haliyle Ankara'nın birçok yerine kitabın reklamını içeren afişler asıldı. "Sol siyaset, FETÖ ilişkileri" adlı kitabın isminin daha önce "CHP ve FETÖ ilişkileri" olduğunu söyleyen Gökçek, siyasi yasaklar nedeniyle kitabın ismini değiştirme kararını aldıklarını ifade etti. Kitapta CHP'nin FETÖ'yle nasıl ilişki kurduğunu anlattığını ileri süren Gökçek, "Kitapta Mansur Yavaş'ın CHP'den nasıl

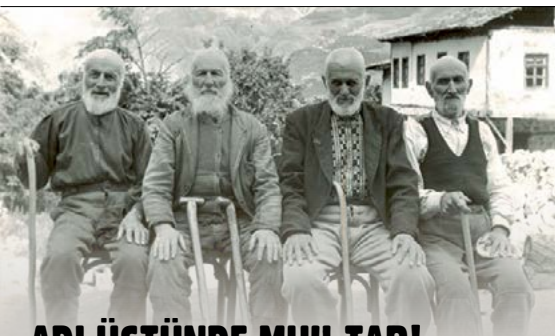
aday tayin edildiğine dair bilgiler de var" dedi.

Gökçek'in bu iddiasına yanıt ise kendisinin cemaat ile ilişkilerini hatırlatan bir karekod ile geldi. CHP'li gençler Gökçek'in kitap reklamlarının bulunduğu billboardlara "Kitabın devamı burada" notu ve bir 'karekod' içeren etiketler yapıştırdı. Billboard reklamının bir eki gibi duran etiketteki karekodu telefonuyla tarayanlar Gökçek'in Fethullah Gülen'e övgüler dizdiği videoya yönlendiriliyordu. (Gökçek'in övgülerinden kısa bir bölüme okurlarımız yandaki karekoddan ulaşabilirler.)

Artık kimse yok!

OHAL mucibince çıkarılan KHK ile kapatılan Fethullahi "Kimse Yok Mu Derneği"ne yönelik son operasyonda 33 kişi gözaltına alındı. Anadolu Cumhuriyet Başsavcılığınca yürütülen soruşturma kapsamında, İstanbul Mali Suçlarla Mücadele Şube Müdürlüğü ekiplerince İstanbul merkezli 31 ilde düzenlenen operasyonda, KHK ile kapatılan "Kimse Yok Mu Derneği"nden 82 kişi hakkında gözaltı kararı çıkarılmıştı. Yani polis "Kimse Yok mu?" derneğinde kim varsa topluyor. "Kimse Yok mu?" derneğinde artık kimse yok!

ADI ÜSTÜNDE MUH-TAR!

Tayyip Erdoğan'ın muhtar buluşmaları verimli geçiyor. Erdoğan, muhtarlarla yaptığı buluşmada, "Muhtar deyip geçmeyin, adı üstünde muhtar ama ne yazık ki muhtar Kılıçdaroğlu hafife alıyor" dedi. Muhtar Arapça kökenli bir sözcük. Türkçe karşılığı Özerk. İhtiyar eden demek. Buradaki "ihtiyar"ın yaşlanmakla ilgisi yok; seçmek, ortaya koymak anlamına geliyor. "İhtiyar Heyeti"nden hatırlayınız. Özetle Muhtar'ın İhtiyar Heyeti ile birlikte tek özelliği seçilmiş olması, hareketinde serbest olması. Fakat saraydaki toplantıya katılmayı reddeden muhtarların başına gelenleri biliyorsunuz. Muh-tar'ın adı da üstünde değil yani. "Muh"tan ne anlıyor acaba?

Hayır çıksa bile vazgeçmeyeceklermiş

Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın artık sayısı bilinmeyen başdanışmanlarından Avukat Mehmet Ata Uçum, referandumdan "hayır" çıkması durumunda başkanlığın rafa kalkmayacağını açıkladı. "Başkanlık önerisi rafa kalkmaz. Ama gerçekten bu model bazı endişeleri giderememişse, o endişelerin ne olduğu tespit edilip onu giderecek şekilde yeni ve güçlü bir model ortaya konulmalıdır" diyen Uçum, "Halkın Cumhurbaşkanını doğrudan seçme hakkı ve Cumhurbaşkanını pozisyonunun aktif olması durumu dikkate alınarak yeni bir reform önermek gerekir" ifadelerini kullandı. Referandum konusunda pek "iyimser" olmadığını gösteren bu sözlerle döne döne söylenense aynı: Millet, irade, halk oyu deriz ama bildiğimizi okumak isteriz.

SAMANALTI / Sait Munzur

Değişim kaçınılmaz
hangi yönde olacağı önemli

Değişecek bu kesin!

Darbe girişimi, fırsatçı OHAL darbesi, Yenikapı ruhu, Hollanda macerası, indirilen Fırat Kalkanı, sabun köpüğü Kardak komedileri... Her şeyi kontrol altına almış bir diktatörün hüküm sürdüğü bir rejimi değil, hiçbir şeyin eskisi gibi kalamayacağı bir rejim bunalımını işaret ediyor.

■ **MEHMET KUZULUGİL**

Ciddi ve kapsamlı bir anayasa değişikliği oylanacak. 177 maddenin 79'una dokunuyor.

Düz mantık ve basit aritmetik hesap böyle bir değişikliğin "yeni bir dönem açacağını" söyler.

Oysa durum tam tersi, oylan anayasa değişikliği ülkenin içinde durduğu darboğazda "her şeyin olduğu gibi kalmasını" isteyenlerin gönlünde.

Türkiye'nin önü açılacakmış, artık yargı bağımsız olacakmış, fazla seçim yapmanın getirdiği ısraf son bulacakmış...

"Neler neler değişecek" sorusuna yanıt gibi görünen tüm bu hikayeler, en fazla "Refe-

randumda neyi oyladığınızı bile bilmiyorsunuz" muhalefeti göğüslemek için gündeme geliyor olabilir.

Asıl hikaye başka: İstikrar için, her şeyin altüst olmaması için evet deyin!

Öyle ki, bir ay öncesine kadar olası bir yenilginin sarsıcı etkilerini hafifletmeyi de gözeterek "Hayır çıkarsa ölüm değil" havası estiren sözler yerini "sakın ha" tehditlerine bıraktı.

23 Şubat günü Binalı Yıldırım'dan gelen "Evet de çıkabilir, hayır da çıkabilir. Hayır çıkarsa, işimize bakacağız. Bu bir seçim değil. Vatandaşın kararı başımız gözümüz üzerine" yorumundan Gümrük ve Ticaret Bakanı

Bülent Tüfenkçi'nin "Hayır çıkarsa kaos ortamına girmiş oluruz" sözüne gelindi. Öyle ki tersine, meclis muhalefeti, "bişicik olmaz" rahatlatmalarına başvurdu.

Burada üzerinde durulması gereken şey, bir "değişiklik" önerisinin kabul edilmemesi durumunda kaos çıkacak olması! Demek ki, zaten Türkiye bir kaos eşiğinde duruyor.

DURDURUN TÜRKİYE'Yİ İNECEK VAR

AKP iktidarının çok şeyi değiştirdiği doğrudur. Bir Cumhuriyet'i yıkıp hiçbir siyasal rejimin kaldıramayacağı belirsizliklerle dolu yeni bir rejimi onun yerine oturtmak istediler. AKP ile yaşanan, daha doğrusu kesinleşen şey kapitalist Türkiye'nin bu arayışydı. Aslında başarısız ve içinde bulunduğumuz çıkmazlığı da belirleyen bu oldu: Yeni Osmanlı, İkinci Cumhuriyet, her ne ad takılırsa takılsın, tesis edilemedi, ulusal, bölgesel ya da küresel bir gerçeklik haline gelemedi.

Bir süredir ülkede başka yönde başka bir değişim var. Erdoğan'ın adıyla tarihe geçecek bu sakil rejim Türkiye'yi götür-

miyor. İçerde ve dışarda yaşanan sorunlar artık giderek bir "rejim bunalımı" halini almış durumda.

Türkiye, gericilik elinde yaşadığı "dönüşümü" tamamlayamamışken, bu dönüşümün yarattığı derin bunalımla yüzleşmek, daha doğrusu bu yüzleşmeden kaçamayacağını anlamak zorunda kaldı.

İSTİKRAR MANYAKLARI İÇİN KÖTÜ HABER

AKP, uzun süredir her tarafı belirsizliklerle dolu bir yapıyı "belirsiz ve korkutucu bir geleceğin" alternatifi olarak kabul ettiriyor. Ülkeyi böyle yönetiyor, iktidarını böyle koruyor. Erdoğan giderse ne olur? AKP devri kapandığında nereye gideriz? 12 Eylül'ü izleyen yılların tanıdık öcüsü "yeniden koalisyonlar devri başlarsa halimiz nice olur" sorusunun yerini bunlar aldı.

Ve şimdi burada da yolun sonuna gelindi.

İstikrar silahı, AKP'nin kendisine döndürülmüş durumda.

EMPERYALİZM TERBİYE EDİYOR

Emperyalist merkezlerden AKP ve Erdoğan'a yönelen asıl

büyük salvo bununla ilgili. “Hayır çıkarsa, yani gerici iktidar reddedilirse büyük kaos olur” diyen hükümet emperyalist merkezlerden gelen “Erdoğan ülkesini uçuruma sürüklüyor” sözleri ile yanıtlanıyor.

Burada bardağın bir dolu, bir de boş tarafı var.

Türkiye'nin dümeni akıl sağlığı tartışmalı bir ekibin elinde ama büyük sermaye bu ekibe uçurumu göstererek kendi isteklerini hatırlatmayı biliyor. Bu uzun süredir böyle aslında.

Yeni olansa tartışmasız bir şekilde, dümenin el değiştirmesi gerektiğini düşünüyor olmaları.

Bardağın boş tarafı bu: Yine getirenler götürmek istiyor. Emperyalizm güdüyor, Ülker'inden Aydın Doğan'ına sermaye sınıfımız hiç belli etmeden manevralar yapıyor.

Dolu tarafsız hafife alınır gibi değil: Rejim bunalımının kaynağında, Erdoğan tayfasının kendisini iktidara getirenlerin her istediğini yapmaması değil, ülkenin uluslararası gerici ve emperyalizmin bir dediğini iki etmeden hüküm sürenlere artık katlanamıyor olması var.

BİZ DEĞİŞTİRMELİYİZ

İyi anlaşılması gereken nokta bu: Türkiye bütün tarafların da gördüğü üzere artık böyle gidemez. Kesinlikle yaşadığı hayattan memnun olmayan ama değişimin her zaman kötü yönde sonuçlanacağını düşünerek korkan bir toplum, şimdi bununla yüzleşecek.

Bu yüzleşmeyi kimin yöneteceği, kimin yönlen-

direceği önemli.

Örgütlü bir halk muhalefeti tek alternatif. “Yapıcı” davranıp, suyu çok bulandırmadan, vakvakları ürkütmeden “kaçılamayan” değişimi mümkün olduğu kadar sağı solu kırıp dökmeyen gerçekleştirmeyi tek amaç bellemiş seçenekler de var elbette.

Örgütlü halk muhalefetinin değil, emperyalistlerce de onaylanmış bir düzen için alternatifin devreye girdiği bir senaryo... Bu kaybedilmiş 15 yıla yenilerini eklemekten başka bir anlama gelmeyecek.

HAYIR'A SAHİP ÇIKMAK

Bize düşen, AKP'nin bir oylamadan çıkartma ihtimali hâlâ olan Evet'ine teslim olmamak ve oylamadan çıkmadığında bile bir ağırlık oluşturmaya sürdürecektir olan Hayır'ı ortada bırakmamak.

Referanduma örgütlü gücümüzle hazırlanmakta ki ısrarımız bundan.

“Hayır ama bu yetmeyecektir” dememiz bundan.

16 Nisan gününü elde körük hazırlandığımız bir yangın günü olarak değil ama örgütlü direnişle bir şeyleri değiştireceğimiz bir gün olarak bakmamız bundan.

Biz Evet'i aniden duvara çarptığımız bir moment olarak görmediğimiz gibi Hayır'ı da bir mutlu son olarak görmüyoruz.

16 Nisan, sandıktan ne çıkarsa çıksın, bir şeylerin bittiği değil başladığı gün olacak.

İyi biliyoruz: İyi bir başlangıcın hakkını, iyi hazırlanmış olanlar verir. ■

SİNİRLERİ BOZULDU

Erdoğan'ın sivil muhafızları bazen bir twitter mesajı ile bazen bir yandaş yazarın paranoyak satırları ile her alarm durumuna geçişlerinde, biraz daha yorulup, biraz daha yıprandılar.

AKP çevrelerinde yazılanlar, söylenenler, tartışılanlar tek bir şeye işaret ediyor. Gerçekten sınırları bozuldu. Yıllardır, her oylamada hileler, oy çalmalar, korkutma ve rüşvetlerle sonuç alan hükümet partisi, halkta bazen paranoyaya varan bir “Yine bir şeyler yapacaklar” kuşkusu yaratmıştı.

Şimdiyse, AKP “Her an her şey olabilir” ruh halini yansıtıyor tabanına.

Sosyal medyadan yapılan çağrılar ve “darbe alarmıyla” iki geceyi uykusuz geçiren özel halk örgütlenmesi (öhö diyelim!) bu deneyimden iki yıkıcı sonuçla çıkıyor: Birincisi “Teyakkuzdayız, göz açtırmayız” mesajını vermek isterken, kendileri “Galiba durumumuz hiç iyi değil” sonucuna ulaşıyorlar. İkincisi, karşılarındaki güçlere “Bunlar hem gerçekten korkuyorlar, hem de gerçekten korktukları kadar var” dedirtmiş oluyorlar.

Bu sinir harbini, bu garip oyunu şimdilik örgütlü halk güçlerinin değil de türlü kısaltmalarla anılan “karanlık mahfillerin” sürdürüyor olması bizi yanıltmasın. AKP'lilerin sınırlarını asıl boşaltan bunca tehditten sonra hiç geri basmış görünmeyen halk. Sokaktaki insan yani!

MECLİSİN ANTLAŞMA TELAŞI

Yıllardır meclis onayında bekletilen uluslararası antlaşmalar bir ay içinde mamul hale getirilip meclisten çıkartıldı. Hükümet cephesinde yaşanan paniğin bir başka tezahürü.

soL yazarı Kadir Sev 5 Nisan günü yayınlanan köşe yazısında, AKP devrinin sakilliklerinden birine değindi. Sev, uluslararası anlaşma ve sözleşmelerin meclis tarafından onaylanarak yürürlüğe girebildiğini hatırlatıyor ve AKP döneminde bu onayın bir türlü gelmemesi sonucunda yürürlüğe giremeyen ya da meclis onayladığında çoktan hükmü dolmuş olan anlaşma ve sözleşmelerin çokluğunu gösteriyordu.

Kadir Sev, en az 565 uluslararası antlaşmanın meclis tarafından onaylanmadığı için yürürlüğe girmeyip sırasını beklediğini söylüyor.

Meclisin ince eleyip sık dokuduğunu, öyle her önüne gelen anlaşmayı onaylamadığını da düşünebiliriz.

Ancak Kadir Sev'in işaret ettiği diğer bir nokta durumun bunun tam tersi olduğunu gösteriyor:

“Meclis, referanduma günler kala, bu eksikliğini giderebilmek amacıyla seri üretime geçti. 14 Şubat-14 Mart arasındaki 11 oturumda, 243 adet yasa çıkardı. Bu ara Resmi Gazeteler de uluslararası antlaşmaların uygun görüldüğü yasalar konusunda oldukça zengin çıkıyor: 8 Mart-5 Nisan arasında 11 Resmi Gazete'de 250 yasa yayımlandı. Rekor 3 Nisan günlü resmi gazetede; tam 54 Yasa. Onu 47 Yasayla 25 Mart tarihli Resmi Gazete izliyor; ardından 25-30-15 onay yasalarının yayımlandığı gazeteler geliyor.”

Meclis, ki biz bunu AKP milletvekilleri olarak düşünmeliyiz, yıllarca beklettiği uluslararası antlaşmaları yüzer yüzer onaylayıp, sevk ediyor. Resmi Gazete bir süredir haldir haldir bu antlaşmaları onaylayan yasaları yayınlıyor.

Ülkenin üzerine gölge düşen saygınlığını toparlama çabası mı?

Belli ki suyu ısınan hükümet, her cephede “oy toplamaya” çalışıyor.

Emperyalistlerin seçmen kaydı yok belki ama... Belli ki en çok onların oyu kıymetli!

BES'LE BESLEYEMEDİK, KUSURA BAKMAYIN!

Sembolik anlamı yüksek bir yenilgi: Zorunlu Bireysel Emeklilik zokasını yutturamadılar.

AKP düzeninin artık dikiş tutmadığının önemli kanıtlarından birisi “Zorunlu Bireysel Emeklilik Sigortası” düzenlemeleri oldu. Seçilmiş bir grupla başlatılan “bireysel emekliliğe geçiş” birkaç ayda çöktü.

Özetle, “zorunlu olarak” bireysel emeklilik sistemine sokulan, kendisine sorulmadan ilk primi maaşından kesilen çalışanlara, sistemden çıkma hakkı da

tanınmıştı ve bu hakkın kullanımı hiç beklenmeyen yüzdelerde gerçekleşti.

Gönüllü çıkışa açık zorunlu BES'ten dilekçe ile çıkan çalışanların oranının yüzde 60'lara dayandığı söyleniyor. Bu sonuç, aslında AKP'nin “istediğini yapma” kapasitesi hakkında da sembolik bir değer taşıyor.

Uygulamanın ilk aşaması için önceden sistemli bir

çalışma yapılmış ve sistemden çıkmayacağına en çok güvenilen kesimlerle işe başlanmıştı. Sigorta şirketlerinin bağlı olduğu grup şirketlerinin çalışanlarını sistemde tutmak için ek araçlar vardı!

Olmadı. Çalışanlar, rüşvet ve şantajın içiçe geçtiği bir düzenlemeyi bu sefer reddettiler.

Bu küçük örnekte bile ortaya çıkan şey açık değil mi? Halk artık yeter dedi.

Asrın küçük satranç tahtası Türkiye

Rıza Sarraf

davasında AKP yargılanıyor

Bekir Bozdağ'a göre Rıza Sarraf davası aynı zamanda bir 17 Aralık davası. Şöyle diyor Bozdağ: Rıza Sarraf'la ilgili ABD'de yürüyen soruşturma ve açılan dava, çok net bir şekilde söyleyeyim FETÖ ve görevden alınan savcı Bharara ortaklığında, 17 Aralık'ta Türkiye'de yapılamayan yargılamanın ABD'de yapılmasından ibarettir.

■ GÖKÇE GİRESUNLU

Önce Rıza Sarraf'ı tutukladılar. Bir yıldır içeride. Tutuklanma riski varken ABD'ye neden ve nasıl gittiği hâlâ muamma. Sarraf içeride bir yılını doldururken bu kez Halk Bankası Genel Müdür Yardımcısı Mehmet Hakan Atilla tutuklandı. Duruşması 10 Nisan'da. ABD'nin İran'a karşı uyguladığı ambargoyu delme, bankacılık sahtekârlığı ve kara para aklama suçlamalarından tutuklu olarak yargılanan Rıza Sarraf ile işbirliği yaptığı gerekçeyle yargılanacak.

Atilla'nın tutuklanmasının ardından Halk Bankası çok çekişen bir açıklama yaptı, "Durumunu hem biz hem de devlet yetkilileri izliyor" dedi. İzlemeyip ne yapacaklar? Para içinde yüzen Rıza Sarraf'a kefalet biçmeyi reddeden Amerikan yargısı belli ki bu konudaki talepleri de reddedecek. İddia edilen organize dolandırıcılığın boyutu hayal edilenin çok ötesinde çünkü. Bir dolandırıcılık vakasından çıkıp Türkiye, İran, ABD, Suudi Arabistan arasında uluslararası bir soruna dönüşmüş durumda. Davada atılacak

her adım, olaya bulaşmış ülke yetkililerini yerinden zıplatacak sonuçlara yol açabilir. Nazik bir davadan söz ediyoruz yani.

Siyasi bir dava da denilebilir. Adalet Bakanı Bekir Bozdağ'ın da bu görüşte olduğunu söyleyebiliriz. Bozdağ'a göre Rıza Sarraf davası aynı zamanda bir 17 Aralık davası. Bu davada AKP'nin ve liderinin yargılandığını da kabul etmek demek.

Bozdağ, Atilla'nın ABD'de katıldığı bir toplantının ardından dönüş yolunda gözaltına alınıp tutuklandığı bilgisini de verdi. Bu Atilla'nın FBI tarafından izlendiği bilgisini de doğruluyor. Bozdağ'a göre sebep Fethullah Gülen'in yaptığı şikayetler ve çalışmalar.

ATILLA-SARRAF GÖRÜŞMELERİ

Verilen bilgilere göre Atilla'nın, üstü örtülen 17 Aralık yolsuzluk ve rüşvet soruşturmasının kilit ismi Rıza Sarraf'la telefon görüşmeleri de FBI'nın elinde. Atilla, Sarraf ile işbirliği yaparak İran hükümeti ve ülkedeki diğer kurumlar adına

ABD bankaları üzerinden yüz milyonlarca dolar tutarında yasadışı işlem yapmakla suçlanıyor. FBI tarafından hazırlanan dava dilekçesinde Sarraf ve Atilla'yla birlikte iki kişinin ismi daha yer alıyor.

Raporda ikili arasındaki telefon görüşmelerine yer verilirken, telefon dinlemelerinin 1,5 tonluk altın operasyonunun hemen ardından yapılmaya başladığı belirtiliyor. Telefon kayıtlarında Sarraf ile Atilla Dubai üzerinden yapılan altın sevkiyatının ayrıntılarını konuşuyor.

ABD'li analist Michael Rubin, görüşmelerde adı geçen üçüncü kişinin Bilal Erdoğan olduğunu iddia etti ve ABD'de "kara para aklama" suçlamasıyla yargılanan Rıza Sarraf'ın yargılanması durumunda, Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın sakladığı nakit paranın yerinin ortaya çıkacağını savundu. Rubin, Erdoğan ve ailesine ait Avrupa ve Rusya'da açılmış çok sayıda banka hesabı bulunduğunu öne sürerek, "Erdoğan'ın yolsuzluğu herkes tarafından bilinen bir durum. Bu ülkelerin istihbarat ajansları muhtemelen kendisinin nakit paraları nerede sakladığını biliyorlar" dedi. Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in de bunu bildiğini savunan Rubin, "Erdoğan'ın Sarraf konusunda bu kadar kızgın olmasının nedeni yargının elinde olan bu bilgilerin yargılanma durumunda ortaya çıkacağıdır" diye konuştu. Rubin, Tunca Öğreten'e verdiği söyleşide de şu ifadeleri kullanmıştı: "ABD'deki yargı bağımsızlığına anlam

veremeyen Erdoğan'ı büyük bir korkunun sardığı aşikâr. Bu yüzden davayla ilgilenen medyayı susturmaya çalışıyor ya zaten."

DAĞ TAŞ 'FETÖ'

AKP yetkililerine göre ise hem operasyonu yapanlar, hem davayı açan Preet Bharara, hem de bu dava ile ilgili olarak AKP yetkililerini işaret eden Rubin FETÖ'cü. Dolayısıyla onlara göre Sarraf davası AKP'ye yönelik bir komplodan ibaret.

Öte yandan Erdoğan, "Neticede bizim vatandaşımız olduğu için, hukukunu aramak zorundayız" dediği Sarraf'ın "bir suçunun bulunmadığını" tutuklamanın hemen ardından söyleyerek, konuya fazla hızlı bir giriş yapmıştı. Erdoğan bununla da kalmamış, Sarraf, 28 Şubat 2014'te "konumu gereği" tutuksuz yargılanmak üzere salıverilince bu kez de, "Adalet yerini buldu" demişti.

Sorun biraz da işlerin dışarda ülkede olduğu kadar kontrol altında yürümemesi. Bir kumpas davasına dönüştürülen 17 Aralık davasında mahkeme, müştekiler Recep Tayyip Erdoğan, Mehmet Zafer Çağlayan, Erdoğan Bayraktar, Egemen Bağış, Muammer Güler ve Reza Zarrab'ın duruşmaya katılma taleplerini kabul etmiş, böylece eski sanıklar, davacı koltuğuna oturtulmuştu.

Ama görünen o ki ABD'de işleri o kadar kolay değil. ABD satranç tahtasında yeni bir piyonu ileri sürdü. Şimdi AKP yetkililerinin hamlesini bekliyor. ■

İktidar ve yandaşları pek alingan son günlerde

Adalet yok dava çok

Ahmet Davutoğlu, Rıza Sarraf, Nurettin Yıldız, Cübbeli Ahmet, Recep Tayyip Erdoğan, Melih Gökçek... Mahkemelerin önemli mesaileri aslında bunlar ve benzeri birkaç isim etrafında dönüyor. Her yazıya, her sosyal medya paylaşımına, her konuşmaya, her slogana dava açılıyor. Her mahkemede bu tür davalardan biri ya da birkaçı görülüyor. Politikacı eleştirmenin adam bıçaklamaktan daha tehlikeli olduğu bir dönem bu. Bu davaların davacıları ise aslında Türkiye'deki politik iklimin bir yansıması.

SoL yazarları Salı günü Çağlayan Adliyesindeydi. Sabah saatlerinde Orhan Aydın'ın iki, Orhan Gökdemir'in bir davası vardı. Davalar hemen hemen aynı saatlerdeydi. Avukatlar ve sanıklar bir mahkemeden çıkıp diğerine koştu, davalar kaçmasın diye mübaşirlerle zaman pazarlığı yaptı. Ve bu çlgın koşuşturma

öğle saatlerinde bitti. Orhan Aydın'ın eski bir başbakana "yetersiz" dediği dava ertelendi. Öbür davada Rıza Sarraf'a hırsız demekten beraat etti ama "rezil" demekten mahkûm oldu. Orhan Gökdemir'in Nurettin Yıldız'ın şikayeti üzerine yargılandığı davada, davacının avukatı Gökdemir'in okurlarını mahkemeyi izlemeye davet ettiği tweeti

tutanağa geçirdi. Gökdemir "Gel, davalarda gülmek garanti" diyordu. Hâkim, "Mahkemeler herkese açıktır" dedi, tweetleri dosyaya koydu. Gökdemir'in esas hakkında konuşmasının erken olduğuna karar verip davayı 20 Haziran'a erteledi. Olağan bir adliye mesaisi böylece sona ermiş oldu.

Ahmet Davutoğlu, Rıza Sarraf, Nurettin Yıldız, Cübbeli Ahmet, Recep Tayyip Erdoğan, Melih Gökçek... Mahkemelerin önemli mesaileri aslında bu ve benzeri birkaç isim etrafında dönüyor. Her yazıya, her sosyal medya paylaşımına, her konuşmaya, her slogana dava açılıyor. Her mahkemede bu tür davalardan biri ya da birkaçı görülüyor. Politikacı eleştirmenin adam bıçaklamaktan daha tehlikeli olduğu bir dönem bu. Bu davaların davacıları ise aslında Türkiye'deki politik iklimin bir yansıması. İşte soL ve Boyun Eğme yazarlarına açılan davalar ve davacıları...

-Türkiye Komünist Partisi Merkez Komite üyesi ve soL Yazarı Kemal Okuyan, Boyun Eğme Dergisi'nin 14. sayısında yer alan "Erdoğan Batının Öncü Kuvvetidir" başlıklı yazısında Cumhurbaşkanı Erdoğan'a hakaret ettiği iddiasıyla açılan davada yargılanıyor. Dava sürüyor.

-soL yazarı Nihat Behram "vızzz gelir" başlıklı soL yazısında Melih Gökçek'e hakaret ettiği iddiasıyla para cezasına çarptırıldı. Karar, Yargıtay tarafından onandı. Dava Anayasa Mahkemesinde.

-soL yazarı Orhan Aydın'a "Sayın Kültür Bakanı" başlıklı yazısı nedeniyle Ömer Çelik'in şikayeti üzerine açılan tazminat davası reddedildi. Ömer Çelik kararı temyiz etti.

-Yine Ömer Çelik'in şikayeti

üzerine Orhan Aydın'a açılan hakaret davası beraatla sonuçlandı. Davacı Ömer Çelik karara itiraz etti. Dava İstinaf Mahkemesinde.

-Ahmet Davutoğlu ve Sena Ramazanoğlu'nun hakaret ettiği iddiasıyla Orhan Aydın'a açtığı dava Bursa 15. Asliye Ceza Mahkemesinde görülüyor. Davanın duruşması 20 Nisan'da.

-Orhan Aydın'a Rıza Sarraf'ın şikayeti üzerine açılan ceza ve tazminat davasında mahkeme Orhan Aydın'ı tazminat ödemeye mahkûm etti. Karara itiraz edildi. Orhan Aydın'ın aynı şahsa soL'daki yazısında hakaret ettiği iddiasıyla açılan ceza davası ise sürüyor.

-Sümeyye ve Erdoğan Bayraktar'ın tweetleri nedeniyle Orhan Aydın'a açtığı ceza ve hakaret davası devam ediyor. Duruşması 4 Mayıs'ta.

-Aydın'a Cumhurbaşkanına Hakaret iddiasıyla açılan dava ise karar aşamasında. Duruşması 6 Nisan'da.

-Cübbeli Ahmet'in attığı bir tweet nedeniyle Orhan Gökdemir aleyhine açtığı dava ilk duruşmasında beraatla sonuçlandı. Cübbeli Ahmet karara itiraz etti. Dosya İstinaf Mahkemesinde.

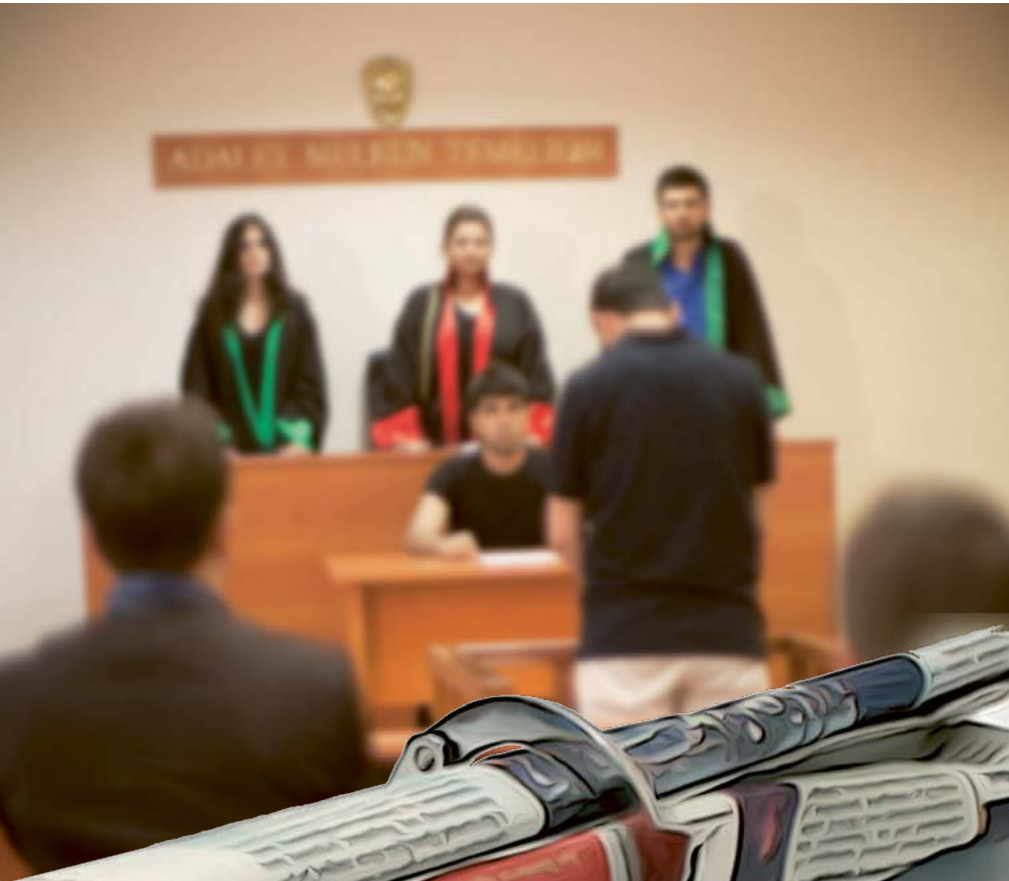
-Orhan Gökdemir'e soL'daki bir yazısında kendisine hakaret edildiği iddiasıyla Nurettin Yıldız'ın açtığı dava ise devam ediyor. Davanın duruşması 20 Haziran'da.

-Boyun Eğme yazarı Enver Aysever'in Halime Kökçe'ye "yalancı" dediği için yargılandığı dava beraatla sonuçlandı. Halime Kökçe karara itiraz etti. Dosya İstinaf Mahkemesinde.

-TBMM ve Başkanı İsmail Kahraman'a hakaret ettiği için yargılandığı davada ise Aysever para cezasına çarptırıldı. Karara itiraz edildi.

-Nurettin Yıldız'ın soL Muhabiri Ali Ufuk Arıkan'a bir haberi nedeniyle açtığı ceza ve hakaret davası da devam ediyor. Davanın ilk duruşması 25 Nisan'da.

-Boyun Eğme'nin 57. sayısında yer alan "Solcu liseliler yola çıktı" başlıklı yazı nedeniyle Yazı İşleri Müdürü Mehmet Kuzulugil aleyhine "Cumhurbaşkanına Hakaret" suçlamasıyla açılan davanın ilk duruşması 9 Mayıs'ta. ■

‘Esad gitsin’ tarih oldu ama parçalama planları güncel

ABD Suriye’de Esad’ı “meşru” ilan etti. “Esad gitsin” sloganı ilk kez 4 yıl önce etkisizleşmeye başlamıştı. Artık, büyük oranda tarih olduğunu söyleyebiliriz. Ancak, Suriye’nin bölünmesi ve etki alanlarına ayrılması emperyalistlerin gündeminden düşmüş değil. Esad ve Rusya üzerinde baskı kurmaya yarayan cihatçı unsurlara verilen açık ya da örtülü destek de devam ediyor.

■ **ERMAN ÇETE**

Obama yönetimi son aylarında, Rakka ve Musul operasyonları için acele eder görünüyordu ama özellikle Rakka konusunda bir sonuca varılmamıştı. Burada mesele Rakka’yı IŞİD’in elinden kimin kurtaracağı ve Rakka’yı kimin yöneteceği sorularına odaklanıyordu. Rusya ve Suriye ordusu bu konuda çok acele etmiyordu.

Başka cephelerde, özellikle de Halep’te başları kalabalıktı ve ABD’nin olası bir Rakka operasyonuna sessiz kalabilirlerdi. Hatta, Halep halledilirse, Suriye müttefiklerinin sonraki hedefi İdlib olacak gibi görünüyordu.

Halep hikayesi sona erdikten ve Trump da ABD’de başa geçtikten sonra Rakka yarışı başladı. Suriye’de ABD’nin Kürtlerle müttefikliği kesinlik kazandı

ve Rakka önemli hale geldi. Bir ara Türkiye bile bu yarışa dahil oldu.

Donald Trump “terörü bitirmek” ve “IŞİD’e karşı acil zafer” kapsamında, YPG’nin öncülük ettiği SDG’ye yardımda karar kıldı ve Rakka operasyonunu başlattı.

ABD MALUMU İLAM EDİYOR

Geçen haftaya Beyaz Saray Basın Sekreteri Sean Spicer’ın yaptığı “ABD, Suriye’deki Esad realitesini kabul etmeli” açıklaması damga vurdu.

Bu aslında uzun süredir hissettirilen bir yaklaşımın açıkça dile getirilmesiydi aslında. 2013 Ağustos’unda yine bir kimyasal silah kullanımı senaryosu uygulamaya konulduğunda ABD neredeyse Suriye’ye saldıracaktı. Rusya’nın da araya girmesiyle tablo değişti. Nitekim, ABD’nin “kimyasal silahların tahliyesi” uzlaşması ile birlikte önce cihatçılar arası iç savaş başladı. Sonra da “Suriye’nin Dostları” ABD

tarafından “terörle mücadele koalisyonu”na dönüştürüldü.

Bu, ABD ve müttefiklerinin başka denemeler yapmayacağı anlamına gelmiyor. 2015’te Katar-Suudi Arabistan-Türkiye destekli Fetih Ordusu İdlib’i ele geçirdiğinde, ABD’yi yeniden Esad’ı devirecek bir vekalet savaşına dönmeye çağırıyordu.

Washington, islamcı müttefiklerinin yaptıklarına göz yumsa ve zaman zaman destek verse de, esas olarak artık Kürtleri odağına yerleştiriyordu.

İŞİD’E ÇIKARTMANIN GERÇEK HEDEFLERİ

ABD’nin, Kürt merkezli müttefiki Suriye Demokratik Güçleri (SDG) ile birlikte IŞİD’e karşı yürüttüğü operasyonlar her zaman yalnızca IŞİD’le mücadeleden ibaret olmuyor. Tabka barajının ele geçirilmesi bunun bir örneği. Amacın Suriye ordusunun yapacağı hamleleri önlemek, ordu için önemli olan bazı bağlantı yollarının ABD-SDG güçleri tarafından kesilme-

si olduğu görülüyor.

Buradaki "taktik" yaklaşımın kurbanı ise IŞİD'le mücadele eden ve katliam tehdidi ile karşı karşıya olan yüzbinlerce Suriyeli oluyor. ABD operasyonları, Rusya ve Suriye'nin hamlelerini engellerken, IŞİD'in 2,5 yıldır süren Deyrezzor üzerindeki kuşatması sürmüs oluyor.

Suriye ordusunun önünün kesilmesi Washington için Suriye'de güvenli bölgeler yaratmaya hizmet ediyor. Bu sırada "IŞİD'le mücadele" de bu taktik adımların örtüsü oluyor.

SURİYE NE DİYOR?

Peki, Şam yönetimi Suriye'deki Amerikan işgaline nasıl bakıyor? Yetkililer, ABD'nin yaptığı Tabka çıkartması gibi operasyonların aslında Suriye ordusunun önünün kesmeyi hedeflediğini açıkça söylüyorlar.

Amerikan ordusunun, IŞİD'i kovalarken, aslında onu Suriye ya da Irak ordusunun üzerine sürdüğünü, böylece IŞİD'in yayılmasını ve varlığını sürdürmesini de garanti altına aldıkları düşünülüyor.

Daha da önemlisi, Suriye yönetimi, ABD ve müttefiklerinin yürüttüğü, IŞİD'i bitirmekten çok ordunun üzerine sürdüğünü söylediğimiz Tabka çıkartmasıyla paralel olarak başlayan Hama'nın kuzeyine ve Şam'ın doğusuna yönelik saldırılara işaret ediyor. Bu saldırıların ABD'nin oluruyla Katar, Suudi Arabistan ve Türkiye tarafından başlatıldığını düşünüyor.

ASTANA'NIN ÇÖKÜŞÜ

Hama ve Şam saldırıları, esas olarak Rusya ve Suriye ile ulaşılan anlaşmanın Astana'nın çökertilmesi anlamına geliyor. Bir önceki dönemin "terörist" damgalı Nusra

Cephesi'nin öncülük ettiği Heyet Tahrir'uş Şam bu saldırıları başlatıyor ve ılımlılar ile Türkiye destekli ÖSO'cular da katılıyor. Bu, "muhaliflerle teröristlerin ayrılması"nı temel alan Rusya pozisyonunun da boşa düşmesi demek. Hama ve Şam saldırıları El Kaide-ılımlılar ayrımını ortadan kaldırıyor ve Rusya'nın Türkiye'yi belki de biraz zorlayarak oturttuğu masanın anlamsızlaşmasına neden oldu.

Çok açık bir Katar-Suudi Arabistan operasyonu olan bu saldırılarla birlikte ABD'nin sahadaki fikri değişmeyecek. Zaten bu saldırılar Şam'ı oyalamaya hizmet eden taktik saldırılar. Hızlı yenilgilerinden de anlaşılıyor.

Saldırıları, birden fazla hedefi yerine getirmiş oldu: Kazakistan'ın başkenti Astana'nın adıyla anılan "barış görüşmelerini" çökertmek, Katar-Suudi ikilisini yeniden aktör haline getirmek, ılımlı-terörist ayrımını silikleştirerek El Kaide'yi muhatap haline getirmek, Türkiye'nin Rusya ile vardığı mutabakatı sabote etmek ve Suriye'nin parçalanmasına destek sunmak.

ABD İSTEDİĞİNİ YAPIYOR PEKİ YA TÜRKİYE?

Erdoğan'ın Suriye'de Putin'le oynamaya çalıştığı bilek güreşinin fiyaskoyla sonuçlandığı görülüyor. Menbic'e gitmesi durdurulan, Afrin'de Rus bayraklarıyla karşı karşıya kalan Türkiye, yeniden "eski güzel günlere" dönüp Esad'a karşı vekalet savaşına Katarlı ve Suudi dostlarıyla katılabilir ama artık bir önemi yok. AKP hükümeti, ABD ile Rusya'nın Suriye'deki olası biraradalığının bir figüranı ve taşeronudur artık.

RUSYA NE YAPACAK?

Rusya şimdilik sadece ABD ve içerdeki müttefiklerinin yürüttüğü Rakka operasyonuna ilişkin hoşnutsuzluğunu gösteriyor. Operasyonun gerçekten bir

İDLİB MUAMMASI

Dünya İdlib-Han Şeyhun'daki "kimyasal saldırı" iddialarıyla sarsıldı!

Zamanlama gerçekten önemli.

ABD Esad'ı "meşru" ilân etmiş, Kuzey Hama'da cihatçılar hezime uğramış. Suriye ve müttefikleri İdlib operasyona hazırlanırken...

2013 yazındaki çaresiz denemeden önce benzer bir "Esad güçlerinin korkunç kimyasal saldırısı" haberi.

Cihatçıların elindeki Han Şeyhun, İdlib'in hemen güneyinde, Hama'nın hemen kuzeyinde bulunan stratejik bir kasaba. Suriye ordusunun İdlib'e açılan kapısı da diyebiliriz; zira ordu, Hama'dan kuzeye doğru ilerlerken Han Şeyhun'u gözüne kestirdiğini saklamıyordu. Ancak "muhaliflerin" iddiasına göre 4 Nisan günü öğle vakitlerinde, Suriye ordusuna ait Su-22 jetleri Han Şeyhun'a kimyasal silahlarla saldırdı. İddiaya göre, bu saldırıda 11'i çocuk en az 58 kişi hayatını kaybetti.

Muhalif kaynakların yayımladığı videolar dünyayı "şoke" ederken, Körfez ülkeleri, Türkiye, Avrupa Birliği ve İsrail Suriye yönetimini kınama yarışına girdi. Ve tabii Suriye'nin güneydeki siyonist "komşusundan" müdahale çağrıları yükselmeye başladı.

Suriye'ye yakın kaynaklarsa, Han Şeyhun'a bir saldırı düzenlendiğini reddetmedi. Ancak ortada bir kimyasal saldırı yoktu. Ordunun cihatçılara ait bir silah deposunu vurduğu, burada kimyasal maddelerin de bulunduğu

söylendi. Rusya Savunma Bakanlığı da benzer bir açıklama yaptı.

Videolar saçılmaya başladığı andan itibaren, saldırının muhtevasına ilişkin soru işaretleri yayılmaya başladı.

Sarin gazı kullanıldığı iddia edilen "saldırı" sonrasında cesetlere müdahale eden kurtarma görevlilerinin fotoğrafları kuşku vericiydi: Sarin gazına çıplak elle dokunmanın öldürücü sonuçları olabileceken, "saldırıyı" belgelemek için orada olanların eldivensiz olmaları ilginçti! Kötü şöhretli Beyaz Miğferler'in varlığı başka bir sorundu. "Doktor" olduğunu iddia eden kişiler, sarin gazıyla zehirlenmiş hastaların akın ettiğini söyledikleri hastanelerinde tweet atmakla uğraşıyordu.

Çok çarpıcı bir veri de bir gün öncesinde bir "muhalif" gazetecinin ertesi gün Hama ile ilgili bir medya kampanyasına başlayacaklarını duyurmuş olması...

Han Şeyhun gerçekleri bir süre sonra belki ortaya çıkar, belki çıkmaz. Şimdilik söylenecek şey şudur: İdlib'de CIA ve Türkiye destekli çetelerin yeni bir ittifak kurduğu ve Suriye-İran-Rusya üçlüsünün İdlib'e operasyona hazırlandığı bu günlerde, Han Şeyhun olayının cihatçılar ve destekçileri için "bulunmaz nimet" olduğu açık. Ancak Han Şeyhun'un, Trump yönetiminin Esad'a bakışında özel bir değişikliğe yol açmayacağı da besbelli. Şu anda cihatçılar ve destekçileri, İdlib'i "kurtarmaya" çalışıyorlar.

kurtarma hareketi olmadığını söylerken, Musul'da da benzer iyimserliklerin hem Irak güçlerinin kayıplarını artırdığını hem de insani bir felakete yol verdiğini hatırlatıyorlar.

Sonuçta Rusya açısından büyük sorun ortada: Anlattığımız çerçeve Suriye'nin parçalanması ya da etki alanlarına bölünmesi anlamına geliyor.

Sonuç olarak, ABD, Suriye'de Rusya ile görünüşte bir işbirliği

ve "bir arada yaşama" yoluna gittiğinde bile, IŞİD ve diğer cihatçı örgütleri, Rusya'nın etki alanındaki bölgede silahlı mücadele yürütürken görmekten hoşlanıyor.

Suriye için nihai bir savaş da, nihai bir barış da ufukta görünmüyor. Ancak ufukta görünen şeyin, Suriye'nin paylaşılması, etki alanlarına bölünmesi ve parçalanması olduğunu fark etmek çok zor olmasa gerek. ■

Ey güzel kardeşim 'yetti artık, hayır' demek için neyi bekliyorsun?

Daha neden korkuyorsunuz?

Bugüne dek tanımadığımız bir yapıyla karşı karşıyayız. Söz gelişi hiçbir memur belgelerin altına imza koymak istemiyor. Niye? Kural yok, devran dönerse kimin sanık, kimin yargıç olacağı belli değil de ondan! Herkes ispiyonculardan ürküyor. Kim dost, kim düşman belli değil ve sürekli yaygara koparan ve hedef gösteren saldırgan basın var bir de!

Yurdun dört bir yanını geziyorum: Şehirlerin duvarlarına devasa "evet" pankartları asılmış, bunu yapan ya belediye, ya valilik... Hemen her şehir meydana dev "evet" çadırları... Kulakları tırmalayan bozuk ses düzeninde mehter marşı çalınıyor... Bir yandan rüşvet olarak ele tutuşturulan torbalarda "evet" hediyeleri girila... Kaynağı belirsiz, almayan mimleniyor... Konvoylar sokaklarda, araçlar kimin belli değil, yakıtı koyan kim meçhul, her yanda bir "evet" gürültüsü sürüp gidiyor... Elbette boyun eğmeyen ve yüreğini ortaya koyarak "hayır"

diyen yurttaşlar da çok. Lakin asıl sorun korkutulmuş, sindirilmiş, "Bu devran değişmez" diyen kalabalığın teslim olmuş hali! Bir de imza günlerine, söyleşilere gelen ve korkarak "Ben de hayırcıyım ama işte fişlenme korkusu, ekmek belasına susuyorum" diyenler var! Doğrusu onları anlıyorum da, hak vermiyorum. Artık kantarın topuzu çoktan kaçmış durumda, korkunun ecele faydası var mı? Ya bu bencillikle bir yere varmak olası mı?

Yaşadığımız düzenin adı "kapitalizm" değil, başka, tarifi imkansız tuhaf bir sürecin içindeyiz. Kapitalizm tiksindiricidir,

evet. Ancak kuralı vardır. Başınıza ne geleceğini bilir, neyle mücadele etmeniz gerektiğini tanırırsınız. Oysa durum artık bunun çok ötesinde. Bugüne dek tanımadığımız bir yapıyla karşı karşıyayız. Söz gelişi hiçbir memur belgelerin altına imza koymak istemiyor. Niye? Kural yok, devran dönerse kimin sanık, kimin yargıç olacağı belli değil de ondan! Herkes ispiyonculardan ürküyor. Kim dost, kim düşman belli değil ve sürekli yaygara koparan ve hedef gösteren saldırgan basın var bir de!

İnsanlar örgütlenen, toplantı yapan, yüksek perdeden itiraz edenlere hayretle bakıyor. Niye?

ENVER
AYSEVER'LE
BOYUN
EĞMEYEN
SORULAR

Çünkü herkes bu salgın zalimliğinin sınırı olmadığını farkında... İşin tuhafı hak arayana, iktidarın gözüyle bakıp, suçlu gözüyle bakıp, yargılayan bu geniş kalabalıklar. Durdurdu anladına hemen meczup gibi davranıyor ve "Korkmuyor musun?" diye soruyorlar. Korkmak... Kimden, neden?

Suçu olmayan birinin korku duyması saçmadır. Eğer suçsuz yere yargılanacak ve içeri tıkalıcaaksa kişi, buna önlem almak söz konusu değildir. Eğer karşınızdaki kafasına koymuşsa, zaten gerekçe aramaz. O halde yersiz bir korkunun esiri olmanın anlamı nedir? Üstelik toplumun büyük kısmı bu korku içinde kıvranınca, ortaya daha tehlikeli bir durum çıkıyor. Örgütlenmenin, hak aramanın önü kesiliyor. Ben de işte o yurttaşlara soruyorum, neden korkuyorsunuz? Hani size sürekli "eyyyy" diyor ya RTE...

1 Ey güzel kardeşim, günün birinde KHK ile malına el konulacağını bilmiyor musun? Bu korku niye? Hâlâ hayır demekte niçin tereddüt ediyorsun? Kapitalizmin can güvenliği derdi yoktur ama mal güvenliği çok önemlidir, e bu da ortadan kalktıktan sonra, üç kuruş için boyun eğmeye değer mi? Hiç mi çocuğunu çocuğunu düşünmüyorsun?

2 Ey güzel kardeşim, okulu-na bir imamın müdür olarak atanacağını görmüyor musun? Artık senin öğretmen olarak değerinin kalmadığını fark etmiyor musun? Madem bir gün kapının önüne konacaksın, öğrencilerin için niçin hayır demiyorsun? Eğer bilim yoksa, aydınlık yoksa yarın sen de köle olmayacak mısın, mesleğinin onurunu niçin korumuyorsun?

3 Ey güzel işçi kardeşim, inşaatlarda öldün, madenlerde can çekişerek son nefesini verdin, belki şimdi

işsizsin, neden korkuyorsun da bir türlü hayır diyemiyorsun? Sen ekmeğini taştan çıkaran değil misin? Tek sermayen alın terin değil mi? Elbet, evladına götürecektir iki lokma ekme bulursun, hayır demek için ne duruyorsun? Çektiklerin yetmedi mi, bu zalim patron düzenine hayır demek için ne bekliyorsun?

4 Ey boşanmak için mahkemeye gittiğinde bile savcısına, hâkimine güvenemeyen, memleketimin güzel yurttaşı, hukukun rafa kalktığını göremiyor musun? Her gün sayısı artan ve konforlu hale getirilen zindanlarda, çürüme ihtimali olan sen, bir kere hayır diyemez misin? Madem elinde sopa kafana vuran bir yargı düzeni kurulmuş, bu düzene dur demek görevin değil mi, ne bekliyorsun?

5 Ey emekli teyzem, amcam, cebindeki üç kuruşun çıkartmadan hortumlandığını fark edemiyor musun? Lokman küçüldü, sağlık harcamaların arttı, üstelik neredeyse ölsen diye gözünün içine bakıyorlar, bari yaşlılık günlerinde huzurlu yaşamak için hayır demeyi hâlâ düşünmüyor musun? Bugüne dek alın terinle, ele güne muh-

taç olmadan kavga vermedin mi, haysiyetin için yaşamadın mı, neden bu gidişe dur demiyor-sun?

6 Ey hastane kapısında çürüyen hasta, ölüm tehdidi altında görev yapmaya çalışan hekim, bu düzende kurban olduğunuzun farkında değil misiniz? Hastane tacirleri, düzen bezirganları elinde oyuncağ olduğunuzu fark etmiyor musunuz? Hayır demek için daha ne bekliyorsunuz? Size azgın biçimde saldıran bu düzende halkın sağlığını koruma görevini yapabiliyor musun, doktor? İnsanların cebinde olanı çalan hastane sahiplerine dur diyecek misiniz?

7 Ey dünyanın en pahalı mazotunu kullanan, dünyanın en pahalı tüneline geçen taksi şöförü, tüm bunların sana bir lütuf olduğunu mu düşünüyorsun? Sen evine üç kuruş yevmiye, iki ekmeğe götüremezken, saraylarda oturanları görmüyor musun?

Bu düzene hayır demek için daha ne bekliyorsun? Hangi otobandan geçerken canın yanmıyor? Kimler bu düzenden beslenip zengin oluyor sormuyor musun? Artık gözünü açma zamanı değil mi? Her gün kafa-

na dayanan silahın, saldırının, gaspın nedeni nedir sormuyor musun?

8 Sen, ey toprağı çalınmış köylü, ürünü para etmeyen çiftçi, tüccarlara el avuç açmak zorunda kalmadın mı? Üreten sen, zengin olan tüccar, bu kadarını bile görmüyor musun? Toprağına, tohumuna, memleketine sahip çıkmayacak kadar körleştin mi? Hayır demek için daha ne bekliyorsun? Hâlâ kaderine boyun mu eğeceksin? Toprak köylünün dostu değil mi? Elinden dostunu, evladını çalan bu düzene hayır demeyecek misin?

9 Ey her gün namlunun ucunda, can korkusuyla memleketi bekleyen asker, dağlarına bahar gelen güzel yurdunun, artık kalıcı bir barışa ihtiyacı olduğunu bilmez misin? Yoksul çocukları gurbet ellerde can verirken, iktidarın çocuklarının, gemicik ticareti yaptığını fark etmiyor musun? Bu düzen değişsin diye hayır demeyecek misin? Hala kaderine boyun mu eğeceksin?

10 Ey memleketimin eli öpülesi anaları, çocuklarınızı faili meçhulle vermediniz mi? Evlatlarınızın

Suçu olmayan birinin korku duyması saçmadır. Eğer suçsuz yere yargılanacak ve içeri tıklılacaksa kişi, buna karşı önlem almak söz konusu değildir. Eğer karşınızdaki kafasına koymuşsa, zaten gerekçe aramaz. O halde yersiz bir korkunun esiri olmanın anlamı nedir? Üstelik toplumun büyük kısmı bu korku içinde kıvranınca, ortaya daha tehlikeli bir durum çıkıyor. Örgütlenmenin, hak aramanın önü kesiliyor. Ben de işte o yurttaşlara soruyorum, neden korkuyorsunuz?

cephede ne uğruna can verdiğini biliyor musunuz? Gezide evlatlarınızı öldürenlerden hesap sorabildiniz mi? Siz anasınız, bu düzen böyle gitmez, demeyecek misiniz? Bu toprak kana doymadı mı, evlatlarınızın hakkını aramak boynunuzun borcu değil mi? "Hani analar ağlamayacaktı?" Bunun hesabını sormayacak mısın?

11 Eyy arkadaşları görevden alınan, zindana tıkılan akademisyen, bu devran söndün diye hayır demeyecek misin? Tek adam tarafından atanan rektörler elinde oyuncak olmayı kendine yedirebiliyor musun? Bilim insanı onurunu korumakla yükümlü değil misin? Biri istedi diye dünya dönmekten vazgeçer mi, sormayacak mısın bilim nedir diye, sen kimsin diye?

12 Eyy yıllardır iş arayıp, hâlâ bir tek gün çalışacak iş bulamayan genç, bu kader mi diye sormayacak mısın? On sekizinde kimler vekil olacak mesela düşünmeyecek misin? Geleceksiz yaşamaya inat, hayır diyerek devran dönsün demeyecek misin? Kiminin bir eli yağda bir eli baldayken, sen hâlâ el avuç açmak zorundayken, bu durumu yaratanlardan hesap sormayacak mısın?

13 Eyyy tanrısına avuç açıp kirlenmeden inancını yaşamak isteyen insan, din bezirganlarına dur demeyecek misin? Kula kulluk edenlere inat, vicdanının sesini dinlemeyecek misin? Kendisi yalılarda, saraylarda oturup, sana şükret diyenlerden hesap sormayacak mısın? Daha ne kadar bekleyeceksin? ■

Edirne'de bir inşaat işçisine, hayatı, işleri ve işçileri sorduk

Türkü söyler gibi yapılmıyor yapı

“Bir de şöyle bir şey var; devletten toplu para alıp, girişimcilğe soyunanlar var. Paranız kırk beş gün sonra yatacak diyor, kırk beş günün sonunda bir ay daha uzatıyorlar, sen bu süre zarfında temeli atıyorsun sonra bir bakıyorsun ki devletten bilmem kaç trilyonu almış ortalıktan kaybolmuş vurguncu.”

■ **SÖYLEŞİ: HAKAN EROL**

Güneşli bir Pazar gününde oturuyoruz bir çay bahçesinde, tek tatil gününü bizimle röportaja ayırıyor Sinan ağabey. Sinan Kahraman, Edirne'de yaşayan ve 15 yıldır inşaatlarda çalışan bir emekçi, bir komünist. Sinan ağabeyin röportaj boyunca yüzü değil ama gözleri hep güldü, emeğinin nasıl sömürüldüğünü anlatırken bile hep çözüme işaret ediyordu. Yorgundu belki ama daha kayda başlamadan anlatmaya koyuldu. Sinan ağabeyle, inşaatlarda yoğun emek sömürsünü, işçilerin çalışma koşullarını, örgütlülüğü ve referandumu konuştuk, emekçilerin cephesinden durumu değerlendirdik.

İnşaatlarda hayat nasıl?

Çalışma koşullarımız çok ağır. Sabah 8 akşam 6, normalde 8 saat çalışmamız gerekirken 9 saatten fazla çalışıyoruz. Normalde saat başı ya da en kötü iki saatte bir mola yapmamız gerekirken işler hiç böyle yürümüyor. Yani vücut bir dinlensin,

kendine gelsin deme şansımız olmuyor. Demir tuğla ve kalıp için çalışan arkadaşların durumu çok daha ağır, oraların iş yükü daha da yoğun. Bunlar içerden bizleri etkileyen faktörler. Bir de dış etkenler var. Sıcaklar ve soğuklar çalışmalarımızı etkileyen diğer durumlar. O yüzden anlayacağınız bir mola hakkımız olması gerektiği halde bile, böyle bir durum yok maalesef. Sadece sabah 9.30 ve akşama doğru 15.30 civarları 10, taş çatlasın 15 dakikalık çay molaları verebiliyoruz. İnsanı yıpratın bir iş yapıyoruz. Buna rağmen çalışmayı hızlandırmaya uğraşıyor patronlar; zarar etmemek için işçiden makine olmasını istiyorlar.

Çoğu şantiyede ücretler düzenli ve zamanında yatırılmıyor. Siz çalıştığınız yerden ücretlerinizi düzenli olarak alabiliyor musunuz?

Yevmiye usulü çalışıyoruz. Firma devletle anlaşmalı. Sana asgari ücret yatırıyor. Diyelim ki, o ay ben 30 iş günü yaptım, böyle olunca daha fazla para alıyorum,

bunun üzerini ise firma tamamlıyor. Şu an benim çalıştığım firma ücretleri geciktirmiyor. Ama bundan önce çok yerde gördüm, ki hâlâ böyle olan yerler var, bir iki ay, hatta altı ay ücretleri aksatan yerler var. Dolandırıcılar, vurkaç yapanları saymıyorum bile. Mesela adamlar seni çalıştırıyor, her ay aynı yalanı atıyorlar, durumlarının sıkışık olduğunu, bugün yarın ödemelerin yapılacağını söylüyorlar. Sonra bir bakmışsın vurgunu yapmış, kaçmış adam... Bir de şöyle bir şey var; devletten toplu para alıp, girişimcilğe soyunanlar var. Paranız kırk beş gün sonra yatacak diyor, kırk beş günün sonunda bir ay daha uzatıyorlar, sen bu süre zarfında temeli atıyorsun sonra bir bakıyorsun ki devletten bilmem kaç trilyonu almış ortalıktan kaybolmuş vurguncu. Ödemeler yine yok. Olan yine bize oluyor. Gurbetçi işçilerin durumu ise çok daha kötü...

“Gurbetçi işçileri” biraz açabilir misin? Sizden tam olarak farkları ne? Emek sömürsü ve kötü koşullar bu işçileri daha mı fazla etkilemiş durumda?

Kesinlikle... Gurbetçi işçiler, yani şehir dışından gelen işçiler. O arkadaşların durumu çok daha sıkıntılı. Patron ve firma onlara konteynerden ya da çadırdan bir konaklama yeri kuruyor. Yağmur yağdığında oluşan çamurlarla beraber çadırda ve konteynerler-

de iğrenç bir görüntü oluşuyor. Duş alınsa bile o saatten sonra fayda etmiyor. Zaten duş alacak yer de yok. Ne özel bir kabin ne de ona ayrılmış bir alan var. Duş alamadıkları gibi üstlerini başlarını temizleyebilme imkanları da olmuyor. Sürekli aynı kıyafetlerle çalışmak zorunda kalıyorlar. Tuvaletler desen tek kelimeyle berbat... Çakılın, toprağın üzerine konteyneri bırakıp gidiyorlar. Altyapıymış filan hiç umurları değil zaten. Getirdikleri bu konteynerlerin içini ranzayla dolduruyorlar. Standartları yok. 50 kişilik konteynerlere çok daha fazla ranza yerleştiriyorlar. Yani “gurbetçi işçilerin” durumu bizden daha kötü. Tamamen sağlıksız koşullarda yaşıyorlar. Dışardan bir firmayla anlaşıldığı için, patron yemekte kalite aramıyor. Kim daha ucuza kendisine fiyat çekmişse, o firmaya bırakıyor yemek işini. Yemeğin tadı tuzu, kalitesi yok. Yemiyorsan, o günü bisküviyle filan geçiştirmek zorunda kalıyorsun. Yemeklerin yenilecek bir durumu da yok ki zaten. Her geçen gün biraz daha çöküyor bu arkadaşlar. Burada müthiş bir düzensizlik hâkim.

Her gün iş cinayetlerinin yaşandığı bir ülkede ve sistemde yaşıyoruz. Senin çalıştığın yerde iş güvenliği ne durumda? Gerçekten önlemler alınıyor mu, yoksa “mı” gibi mi yapıyor?

Birtakım yetkililer geliyor, bir

şeyler imzalıyorlar. İmzalamamı istedikleri şeyi “okumana gerek yok” diyerek uzatıyorlar. Yani prosedür gereği, formaliteden kurallar var. İmzayı attıktan sonra da yetkili kişi “Baretin, emniyet kemerin olsun” diyor. Denetim yok, sadece bir cümleden ibaret kalıyor. Kaldı ki, o yetkililer emekçileri mi yoksa para babalarını mı korumaya çalışıyor? Bence ikinci seçenek daha ağır basıyor. Dert işçiyi düşünmek değil; patronun cebi zarar görmesin, bir de işçi masraflıyla uğraşmayayım, kârı daha çok nasıl artırırım, bütün mesele bu.

Mesela çalıştığım yerde bir tane yekek veriyorlar. Firmanın sırtında reklamı olan, sıcağı gördüğü zaman sırtı yakan, kavuran naylondan bir yekek. Ne baret kontrolü var ne de başka bir şey. Baretsiz çalışılıyor. Yükseklerde çalışan arkadaşların emniyet kemeri dahi yok. Başka bir örnek, kalıpcı arkadaşlar var, iş güvenliği ekipmanı en çok da onlara lazım oluyor, ama onlarda da hiçbir ekipman yok. Çevrenin filelerle örtülmesi lazım, halat gerilmesi gerekiyor, hani işçi düşerse diye, önlem niyetine, tabii bu saydıklarımın hiçbirisi yok. İlginç olan belki de şu; çalıştığım firmanın iş güvenliği çalışanı, uzmanı var, yani kağıt üzerinde öyle gözüküyor. O da bize imzalattıkları gibi demek ki, sadece yazılı, pratikte yok...

Baret filan ise olur da iş güvenliğini denetlemeye dışardan birileri gelirse diye veriliyor, takın şunları diyorlar. Onun haricinde yok zaten. Çelik ayakkabı giyilmesi gerekiyor. Bunu da patron sağlamıyor, işçiler kendi paralarıyla bu ekipmanı almaya kalkıyor.

Sağlık görevlisi de yok, başına bir şey gelse sana müdahalede bulunacak bir personel ya da ekipman da yok. Misal geçen bir arkadaşımız düştü, yaşlı bir ağabeyimiz. Kırık çıkık yok, ucuz atlattı ama sonuçta daha kötü şeyler olabiliirdi orada, sakatlanabiliirdi, kafasını bir yere çarpabiliirdi, demire bile saplanabiliirdi! O düştüğünde yaşadığımız panik, hepimize bir ömür yeter! Biraz da şansa yaşıyoruz sanırım...

Muğla Üniversitesinden Ömer Çetin düşerek, Yüzüncü Yıl Üniversitesi Tıp Fakültesi öğrencisi Remzi Ersu ise üzerine beton blok düşerek yakın zamanda iş cinayetlerine kurban gittiler. İkisi de harç parasını ve okul masraflarını çıkarabilmek için inşaatlarda çalışan gencecik emekçi insanlardı. Senin çalıştığın yerde hiç üniversite öğrencisi var mı?

Olmaz mı, vardı tabii. Üniversite öğrencisi Çorumlu gencecik bir arkadaş vardı en son. Silimci deniyor, yani betonlardaki kılınları zımparalıyordu. Öyle bir arkadaş vardı mesela ve yüksekte iskele kurarak çalışıyordu. İşkeleyi kuruyordu çocuk, normalde bir halatı da kendine bağlaması gerekiyor. Hiçbir güvenlik önlemi olmadan çalıştırılıyordu ama, ne ekipman ne başka bir şey... Üstelik sürekli zımparayla iş yaptığı için maskeyle çalışması gerekiyordu. Maskesi sıradan, çok dandik bir şeydi. Koruyucu özelliği yok. Üç nefeste tikanan maskelerden takıyordu. Akşama kadar aynı maskeyle iş görüyordu. Hem harç parasını çıkarmak için hem de ailesine yük olmamak için çalışıyordu yanımızda. Remzi ve Ömer gibi harç parasını çıkarmak için çalışan gençlerin sayısı hiç de az değil. Bu iğrenç düzen, gencecik, geleceği parlak insanları aramızdan tek tek çekip alıyor! Bu düzen sürdükçe de Ömer ve Remzi maalesef son olmayacak!

Referanduma gelelim istersen. Melih Gökçek’in tuğlalarla yazılan “Hayır”ı, fotoşoplayıp “Evet”e dönüştürmesine ne diyorsun?

Benim çalıştığım yerde de Hayır çoğunlukta. Arkadaşlarımın büyük çoğunluğu Hayır diyor. Benim gözlemim bu, inşaatlarda Hayır, tıpkı genel dağılımdaki Hayır gibi, önde gidiyor. Gökçek ve tayfası da bunu görüyor. Emekçi-

ler arasında Hayır’ın yüksekliği ve direnci, Gökçek’i bunu yapmaya zorluyor, biraz da emekçilerin gücünü biliyor, onları kendi tarafında göstermeye çalışıyor. Başka zaman bizi hatırlamayanlar ya seçimde ya da böyle referandumlarda bizim üzerimizden bir şeyler yapmaya kalkıyorlar. Gökçek çok iyi bildiği bir işi yapıyor aslında, bu yüzden hiç şaşırıyorum onun bu durumuna...

İnşaat sektörü Türkiye ekonomisinde “motor sektör” denilen sektörlerden birisi oldu ama burada işler peki iyi görünmüyor. Balon şişiyor ama bir yerde patlayacak. Bizleri ne bekliyor?

Ekonomiyi canlı tuttuğunu göstermek için dünyaya bu şekilde bir mesaj veriyor. Dışarıyı yemiyor, çünkü inşaat nerede çok ise o ülkenin ekonomisi kırmızı alarm veriyordur aslında. Ama içeride bu yöntem işe yarıyor. İnsanlar bu kadar inşaatı görünce, ekonominin yerinde olduğunu

düşünüyorlar. Algı operasyonuna kanıyorlar. Her yere bir şeyler dikerek, ekonominin pürüzsüz ilerleyebileceğini düşünüyorlarsa yanılıyorlar. Bunu çok yakın bir zamanda göreceğimizi düşünüyorum. AKP’liler evet çıkmadığı takdirde inşaat sektörünün duracağına tehdidini savuruyor. Tıpkı ülkedeki “istikrarsızlık” tehdidini, şimdi şantiyelerde emekçilerin üzerinde de uygulamaya çalışıyor. 16 Nisan’dan çıkacak ne evet ne hayır, bir son değil, aksine mücadeleye artarak sürecek. Hayır’ın bizim cephemize inanılmaz moral aşılayacağı ise kesin. Patlayacak balonlar karşısında emekçiler saflarını sıklaştırmak zorunda...

Son olarak söylemek istediğin bir şey var mı?

Bu memleketin emekçileri asla çaresiz ve elleri kolları bağlanmış değil. Karalar bağlamak ise bizden uzak olsun. Emekçilerin umudu; örgütlü mücadele etmekte. O halde tüm emekçileri bu umudu büyütme çağırıyorum... ■

“İnşaat nerede çok ise o ülkenin ekonomisi kırmızı alarm veriyordur aslında. Ama içeride bu yöntem işe yarıyor. İnsanlar bu kadar inşaatı görünce, ekonominin yerinde olduğunu düşünüyorlar. Algı operasyonuna kanıyorlar. Her yere bir şeyler dikerek, ekonominin pürüzsüz ilerleyebileceğini düşünüyorlarsa yanılıyorlar. Bunu çok yakın bir zamanda göreceğimizi düşünüyorum.”

Abide-i Hürriyet'i Adalet Sarayı çıkışında gezdik

Hürriyet-i Ebediye'de...

Bizim Abide-i Hürriyet savcılarının, hâkimlerin özel dinlenme bahçesi olmuş. Kamelyalar yerleştirilmiş dinlensinler diye. E geçti hürriyetin modası, şimdi tek adama biat etme devri. Haklılar onlar da. Anlatıyoruz derdimizi. Kapıyı gösteriyor. Kapıda tekrar bir güvenlik duvarı. O da "Tarihçi misiniz" diye soruyor. Belli ki anıta tarihçilerin ve savcılarının dışında gelip giden yok. Tarihçiye benziyor olmalıyız açıyor kapıyı, Osmanlının ilk aydınlanma anıtına doğru yürüyoruz.

■ ORHAN GÖKDEMİR

Salı günü Orhan Aydın ile birlikte Çağlayan Adliyesi mesaisindeydik. Orhan Aydın eski bir başbakana "yetersiz" ve Rıza Sarraf'a "hırsız" dediği için yargılanıyordu. Ben Nurettin Yıldız'a "pedofil" dediğim için hesap verecektim. Davanın saatleri birbirine yakındı. Önce Orhan Aydın benim davama geldi, sonra ben onunkine gittim. Arada biri kaynadı. Orhan Aydın, Rıza Sarraf'a hırsız dediği için beraat etti ama "rezil" dediği için ceza aldı. Benimki Haziran'a kaldı. Adliyenin dışına çıkınca kendini bir büyük boşlukta hissediyor insan. Karnımızın açlığını en yakın lokantada bastırdıktan sonra nicedir planlayıp gerçekleştire-

mediğim Abide-i Hürriyet ya da Hürriyet-i Ebediye anıtı ziyaretini tamamlamaya karar veriyorum. Anıtın kıyısındaki boşluk eski zamanların miting alanı. O nedenle tanıdık. Anıtın girişine ulaşma umuduyla alana doğru yürüyoruz. Alanın bir kısmı park, yerli yerinde. Öbür kısmı iş makinelerinin kepeçsinin üzerinde. AKP'nin inşaat faaliyeti parkın yarısını çoktan uçurmuş. Kim bilir ne diyecekler yerine? Anıtın çevresi demir parmaklıklarla çevrili. Bir kapısı var ama zincirlenmiş. Zincirlerin pasından kapının epeydir açılmadığı belli oluyor. Güvenliğe sesleniyoruz, anıtı gezmek istediğimizi söylüyoruz. "Tarihçi misiniz" diyor bize. E bir parça tarihçiyiz, ne diyelim? Yazıyoruz ya işte. Giriş kapısının Adliye tarafında olduğunu, oradaki görevli-

lere rica edersek girebileceğimizi söylüyor. Tekrar adliyenin yolunu tutuyoruz.

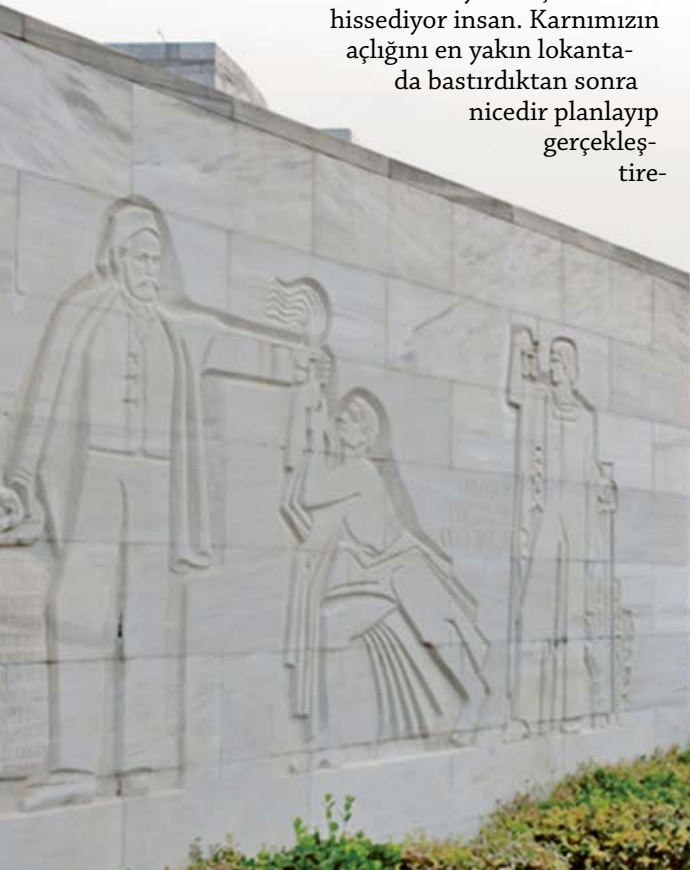
Kapıda güvenlik aletini üzerimizde dolaştırıyor. Ötmeyince rahatlıyor. Bizim Abide-i Hürriyet savcılarının, hâkimlerin özel dinlenme bahçesi olmuş. Kamelyalar yerleştirilmiş dinlensinler diye. E geçti hürriyetin modası, şimdi tek adama biat etme devri. Haklılar onlar da. Anlatıyoruz derdimizi. Kapıyı gösteriyor. Kapıda tekrar bir güvenlik duvarı. O da "Tarihçi misiniz" diye

soruyor. Belli ki anıta tarihçilerin ve savcılarının dışında gelip giden yok. Tarihçiye benziyor olmalıyız açıyor kapıyı, Osmanlının ilk aydınlanma anıtına doğru yürüyoruz.

13 Nisan 1909 tarihinde Rumi takvimle 31 Mart 1325'te Taksim Topçu Kışlası'nda "Din elden gidiyor" sloganı ile özetlenebilecek bir isyan çıktı. İttihat ve Terakki üyelerini hedefe oturtan isyancılar yakaladıkları İttihatçı subayları öldürdü. İsyan, koşup gelen "Hareket Ordusu" tarafından bastırıldı.

Adliyeye en yakın olan anıtta 31 Mart gerici ayaklanmasını bastırmak üzere orduya hareket emrini veren ve sonrasında bir silahlı saldırı sonucu ölen Sadrazam Mahmut Şevket Paşa ile, birlikte can verdikleri korumaları Kazım Ağa ve Yaveri İbrahim Efendi yatıyor. Anıttan çok bir türbe burası.

Hareket Ordusu'nun isyanı bastırmasının ardından 2. Abdülhamit tahttan indirildi. Yerine 5. Mehmet Reşat tahta geçirildi. Yargılamalar sonucunda ayaklanmaya karışan 13 kişinin idamına karar verildi.

İnfaz, Ayasofya Meydanı'nda, Sultanahmet Adliyesi'nin önünde, Beyazıt Meydanı'nda, Beşiktaş'ta Sinan Paşa Camii önünde, Kasımpaşa'da Divanhane önünde, Sirkeci'de Sirkeci İstasyonu önünde kurulan daragaçlarında yapıldı.

Abide-i Hürriyet anıtı 1909 ila 1911 yılları arasında inşa edildi. Anıt, I. Ulusal Mimarlık Akımı'nın tanınmış mimarlarından Mimar Muzaffer Bey tarafından tasarlanmış; açılışı Meşrutiyet'in ilanının üçüncü yıldönümü olan 23 Temmuz 1911'de gerçekleşmiş.

Mimar Muzaffer Bey'in projesinin uygulandığı anıtın etrafına 31 Mart Vakasında ölen Kurmay Binbaşı Ahmet Muhtar, Deniz Binbaşı Salih, Üsteğmen Bekir ve her milletten 68 er defnedildi. İstanbul'da Osmanlı döneminde inşa edilmiş ilk ulusal anıt burası. Anıt, havaya atış yapan bir top şeklinde. Anıtın altı üçgen biçiminde bir mescit.

1921'de Berlin'de suikast sonucu öldürülen Talat Paşa'nın 1943'te Türkiye'ye getirilen cenazesi Mahmut Şevket Paşa'dan sonra Abide-i Hürriyet Meydanı'na getirilen ikinci cenaze. Enver Paşa'nın mezarı 1996'da getirilip gömülmüş,

Atıf Kamçıl, Eyüp Sabri, Midhat Şükrü Bleda'nın mezarları da burada. 1. Meşrutiyet'in mimarı Midhat Paşa'nın mezarı 1951'de Taif'ten taşınıp buraya defnedilmiş. Böylece Abide-i Hürriyet anıtı bir Anayasa, Meşrutiyet ve Cumhuriyet anıtına dönüşmüş.

İttihatçılar bir yana, burası hem 1. Meşrutiyet, hem de 2. Meşrutiyet'in kahramanlarının yan yana yattığı bir aydınlanma anıtı. Anayasa tarihimizin, monarşiyle mücadelemizin, hürriyet kavgamızın, cumhuriyet davamızın bir ilk anıtı. Kapılarını halka açma, içinde yatan kahramanları azat etme borcumuz var. Buraya kaydediyoruz... ■

İttihatçılar bir yana, burası hem 1. Meşrutiyet, hem de 2. Meşrutiyet'in kahramanlarının yan yana yattığı bir aydınlanma anıtı. Anayasa tarihimizin, monarşiyle mücadelemizin, hürriyet kavgamızın, cumhuriyet davamızın bir ilk anıtı. Kapılarını halka açma, içinde yatan kahramanları azat etme borcumuz var. Buraya kaydediyoruz...

31 Mart Gerici Ayaklanmasının merkezlerinden biri Taksim'deki Topçu Kışlası'ydı. Buradaki askerler "mektepli" subayları istediklerini söyleyerek ayaklanmışlardı. Hareket Ordusu Topçu Kışlası önlere gelince çatışma çıktı. Çatışmalar sonucunda Hareket Ordusu 71 subay ve askerini kaybetti. Ölen askerler törenle Abide-i Hürriyet'e gömüldü. AKP'nin Yıkılan Topçu Kışlası'nı tekrar inşa etmeye kalkışması sonucunda başlayan Haziran İsyanında da pek çok insan yaralandı ve 7 kişi polis tarafından vurularak veya linç edilerek hayatını kaybetti. İddiaya göre AKP'nin Gezi Parkı'na Topçu Kışlası yapma girişiminin arkasında bu tarihle hesaplaşma niyeti var.

HÜRRIYET-İ EBEDİYE ŞAHSİYETLERİ:

MİDHAT PAŞA

Osmanlı'nın ilk anayasasının ve I. Meşrutiyet'in mimarı Sadrazam Midhat Paşa'nın mezarı burada. II. Abdülhamid'in kurdurduğu uyduruk bir mahkeme tarafından, Sultan Abdülaziz'i öldürttüğü gerekçesiyle verilen idam kararı uyarınca cezaevinde boğularak öldürüldü. Parçalanmış cesedinden geriye kalanlar Taife gömüldü. Midhat Paşa'nın kemikleri, 24 Haziran 1951'de Türkiye'ye getirildi. Cumhurbaşkanı Celal Bayar'ın da katıldığı bir törenle Abide-i Hürriyet Anıtı'nın yanına defnedildi. Midhat Paşa'nın mezarı üzerine, elinde anayasa metni ile Midhat Paşa'nın anıtı dikildi.

KOMİTACI MİDHAT ŞÜKRÜ BLEDA

İttihatçıların öncüsü. Yıllarca İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin genel sekreterliğini yaptı. Osmanlı Meclisi Mebusan'da üç dönem milletvekili olarak bulundu. İngilizler tarafından Malta'ya sürüldü. TBMM'de Burdur ve Sivas milletvekili olarak görev yaptı. Midhat Şükrü Bleda, 1956 yılında vefat edince, İttihatçı arkadaşlarının yanına Abide-i Hürriyet'e defnedildi.

MÜLAZİM ATIF KAMÇIL

Meşrutiyet'in ilanı için dağa çıkan mektepli subayları cezalandırmak için Manastır'a gelen Müşir Şemsi Paşa'yı vuran İttihat Terakki silahşoru. Atıf Kamçıl, Cumhuriyet'ten sonra 6. ve 7. dönem Çanakkale milletvekili olarak TBMM'de bulundu. Vefat edince, İttihat ve Terakki'nin kurucularından biri olarak cenazesi Abide-i Hürriyet'e getirildi. Anıtın 50 metre arkasındaki ağaçlıklı bölüme defnedildi.

DAĞA ÇIKAN SUBAY EYÜP SABRİ

300 kişilik Ohri Milli Taburu'nun başında bulunan Binbaşı Eyüp Sabri, Meşrutiyet'i ilan için dağa çıktı. Meşrutiyet ilan edilince Enver ve Resneli Niyazi ile birlikte üç Hürriyet kahramanından biri oldu. İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin önde gelen isimlerinden biriydi. Eyüp Sabri Akgöl, Kurtuluş Savaşı'na katıldı. Birinci Meclis'te Eskişehir milletvekili olarak bulundu. 1953 yılında vefat edince Abide-i Hürriyet Anıtı'nın arkasındaki Atıf Kamçıl'ın mezarının yanına defnedildi.

Taylan Kara ile moda edebiyat dergilerini konuştuk

Piyasa işi çürüme edebiyatı

Memleketin edebiyatı bir yandan “Çürüme Edebiyatı” eleştirilerine konu olurken, diğer yandan da edebiyat dergiciliği aldı başını gidiyor. Öyle ki, dışarıdan bakan ülkede sanat şahlanıyor, akımlar birbirleriyle yarışıyor zanneder. Bu garabeti edebiyat eleştirmeni Taylan Kara ile değerlendirdik.

■ SÖYLEŞİ: NEVZAT EVRİM ÖNAL

Merhaba Taylan hocam. Son dönemde popüler edebiyat dergiciliği öyle canlandı ki, piyasaya kaç dergi çıkıyor onu dahi takip etmek zorlaştı. Sizin bu konuda eleştirel bir bakışınız olduğu biliniyor, ayrıca bu bakışınızı son dönemde Nâzım Hikmet Kültür Merkezleri’nde düzenlenen “Çürüme Edebiyatının Anatomisi” üst başlıklı etkinlikler kapsamında da dile getirdiniz. Dilerseniz çok temel bir soruyla başlayalım: Popüler edebiyat dergileri ne işe yarıyor?

Bu sorunun, dergi sayısı kadar yanıtı var ve her dergiyi kendi özelinde ayrı ayrı ele almak

gerek. Ancak mevcut dergilerin toplamının oluşturduğu bir iklim de var.

Dergilere ya da yayın mecralarına misyon biçmek bana düşmez, hiç haddim değil. Sadece şunu söylemek isterim ve bu tutarlılığı beklerim: Her ne yaptığınızı söylüyorsanız ya da her ne yapıyor görünüyorsanız onu yapın. Muhafız olduğunuzu iddia ediyorsanız muhaliflik yapın, yüksek sanat yapacağınız diyorsanız onu yapın, para kazanacağınız diyorsanız bunu yapın. Yeni fikirler üreteceğiniz diyorsanız da bunu yapın. Bunu uzatabiliriz. Doğan görümlü Şahin olmayın; yaptığınızı iddia ettiğiniz şeyi yapın. Bu tutarlılığı beklemek herkesin hakkıdır.

“Muhafız dergiyiz” diye çıkıp

ikinci sayıda başbakan danışmanıyla söyleşiyi kapağa koyarsanız karşınıza geçip gülenlere şaşırmamalısınız. “Kültürel iktidara karşıyız” deyip edebiyat iktidarının en tepesindeki isimlerin gülünç karalamalarını yayımlarsanız, birileri bunu dile getirecektir.

Politik olarak “barış istiyoruz” deyip beşinci sayfada yüz binlerce insanın öldüğü savaşı yıllarca desteklemiş bir gazetecinin “sevgili günlük” tadında sade suya tirit yazısını okura sunarsanız, biri bunu size hatırlatır. Kapağa Hrant Dink’in resmini koyup iç sayfada Hrant Dink’in katilleriyle kol kola, omuz omuza duran adamla söyleşi yaparsanız, inananlar çıksa da bu hakareti birisi size iade eder.

“Edebiyatıta yenilik” diye çıkıp da çıklet kağıdından çıkma manilerini derginize koyarsanız size gülenlere şaşırmamanız gerekir.

Kapakta, “12 Eylül’e karşıyız” deyip iç sayfada 12 Eylül’ün en büyük postal yalayıcılarının duygu sömürülerini okura sunarsanız, birileri de çıkıp size “Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu” diye sorar.

Okuru bir süre aptal yerine koyabilirsiniz elbette. Ama yasa hiç şaşmaz: Aptallaştıranlar daima ilk önce aptallaşır.

KÜLTÜR-SANAT İDEOLOJİDEN BAĞIMSIZ DEĞİL

Peki, edebiyatta ya da felsefede gözle görünür bir canlanma yokken dergicilik nasıl bu kadar coştı?

Tam da bu nedenle. Edebiyat dünyasındaki bu “fazlalık”, aslında büyük bir “boşluğun” belirtisi. Kültür-sanat-edebiyat dergisi diye birbirinin peşi sıra çıkan dergilerin birbirine bu kadar çok benzediği, bir kısım yazarlarının bile neredeyse rotasyonla o dergiden bu dergiye koşturduğu bir ortamda bu fazlalık, sözünü ettiğim eksikten doğuyor.

Edebiyat, felsefe ya da siyaset birbiriyle doğrudan ilişkili, birbirini besleyen, birlikte hareket eden alanlar. Zaman zaman her bir alanın kendi dinamiğinden kaynaklı faz farkları olsa da bu böyle. Felsefesiz bir edebiyat, edebiyatsız bir siyaset olamaz.

Bu “coşkunluk”, toplumun içinde bulunduğu iklimle doğrudan ilişkili. Bu dergilerin içeriğine bakarak bu toplumun içinde bulunduğu durumu anlayabiliriz. Kültür sanat alanı, sınıf ilişkilerinden ve ideolojiden bağımsız bir yer değil; hiç olmadı, olması da olanaklı değil. “Sıcaklığı olmayan su”, “kütlesi olmayan cisim” gibi bir şeyden söz etmek ne kadar saçmaysa, “ideolojik olmayan kültür-sanat” da aynı şey.

Topluma egemen olan ideoloji ve kültür-sanat alanında egemen olan ideoloji arasında

TAYLAN KARA KİMDİR?

Taylan Kara, Cölanj, Poe’nun Kuzgunu, Böyle de Buyurabilirdi Zerdüş, Vasatlığa Giriş Dersleri ve Vasat Edebiyatı 101 kitaplarının yazarı. Kültür-sanat, bilhassa da edebiyat eleştirisi konusunda yazar. sol Haber Portalı’nda ve İnsan Bu sitesinde köşe yazarıdır.

çok yakın bir ilişki var. Aradaki dolayimleri atlayarak geçersen, bu dergilerde gördüğünüz de bu iklimin bir tezahürüdür.

Bu iklim, edebiyatta despotik bir düzen yaratıyor ve kültürel iktidarı pekiştiriyor. Edebiyat dergileri, kültür iktidarının güncel bir aygıtı olarak basılıyorlar. Mesele edebiyat ve sanatın piyasalaşması; mesele piyasanın bizzat kendisi. Aradaki dolayimler, bu olguyu görmemize engel olmamalı.

Sorunu bu yönüyle ortaya koymadıkça sadece gölgelerle kavga ederiz.

'TUTUNAMAMA'NIN PORNOGRAFİSİ

Yani kavga edilmesi gereken bir durum var diyorsunuz. Herkes böyle düşünmüyor. Bizi hiçbir şeyi beğenmeyip her çabaya üstten bakmakla suçlayan; bu dergilerin en azından genç kuşaklara edebiyatı sevdirdiğini savunanlar da var. Bu bağlamda, sizce sorun vasatlık ya da popülerlik mi? Yani mesele popüler olanın doğal olarak kötü olması mı yoksa işin içinde kötü niyet mi var?

Popüler kelimesi, içini neyle doldurduğunuza göre farklı anlamlara gelebilir.

Bu dergiler bir tür eşkal

değiştirme yeri olarak hizmet veriyor: 12 Eylül'e övgü düzenlerin, yıllarca iktidarı destekleyenlerin, penguin medyasında yıllarca en alçakça haberleri vicdansızca yapıp, gözler önündeki onca cinayete gık dememiş olanların yeni bir kimlikle itibarını yenileme yeri buralar.

Yıllarca cellat alkışlayanların çaptan düşünce "Biz de mağduruz" diye yakınma, halen gözde olanların ise "Biz de sizdeniz" deme yeri... Şimdiye kadar yaptıklarının hesabını vermeden, hiçbir özeleştirme yapmadan, sol değerlerin aralarına karışarak aklanma paklanma yeri...

Bu dergilerin bir kısmı, sanki ana akım kültür-sanat mecralarının taşeron kuruluşları gibi çalışıyor. Türkiye'nin en çok satan gazetesinin bir köşe yazarı niye böyle bir dergide vazgeçilmez köşe yazarıdır?

Eski Ankara Valisi Nevzat Tandoğan "Memlekete komünizm lazımsa onu da biz getiririz" demiş ya zamanında, o söz bu dergileri tam olarak anlatır. Yaptıkları sol değerleri yüceltmek değil; gasp etmek ve solculuğun makbul sınırlarını çizmek. Hiçbir mücadele kültürü yok. Soylu bir geçmiş anması, yenilginin ya da onların pek sevdiği ifadeyle "tutunama-

ma"nın pornografisi. Yaptıkları şey, yenilginin kaçınılmaz ve varoluşsal bir yazgı olduğunu en baştan kabul etmek ve pekiştirmekten ibaret. Geline en ileri nokta "daha iyi yenil" önerisidir.

Sunulan kültürü karikatürize edecek olursam, size önerilen şey barlarda sarhoş olup çav bella söylemekten ibaret.

ÖLÜSÜ BİLE PARA EDİYOR

Diyelim ki kötü niyet var, sol bu denli zayıflamış görünürken neden? Niye sola insan pazarlama, fikir onaylatma ihtiyacı duyuyorlar?

Bu ülkede iktidar meşruiyetini "sol" olarak bilinen çevrelerden alır. Bugün bu "sol" ideologları maskeleri düşmüş halde görüyoruz. On yıl önce ise "muhafazakâr demokrasi"den bahsediyor; yayınlarında AKP iktidarını "otantik burjuva", "milli demokratik devrimin tamamlayıcısı", "çevrenin merkeze olan zaferi" gibi kavramlarla meşrulaştırıyorlardı. Normalde sol çevreler tarafından asla ciddiye alınmayacak görüşler, bu tür yayın organları ile solun aklına enjekte edildi.

Şimdi ise sol değerlere ucuzluk pazarında kırılıp kırılıp itibara çevrilen eskici malzemeleri muamelesi yapıyorlar.

OTTU, KAFAYDI, BAVULDU, TUHAFTI DERKEN...

...çıkan dergileri takip edemez olduk. Piyasayı öyle böyle boğuntuya getirmediler, önünü alamadık. Ama açık bir tarihsellik var, bu dergi enflasyonu 2013 Haziran Direnişi öncesi ve sonrasında rastlıyor. En uzun soluklu olan ve Metin Üstündağ'ın önceki Öküz ve Hayvan dergilerinin devamı niteliğindeki Ot'un dahi ilk sayısı 2013 Mart'ında çıkmıştı. İslamcıların toplumun kentli, eğitilmiş kesimine "hepimiz kardeşiz" projesi gibi görünen Deve ise ertesi ay. Haziran Direnişi'nde patlayan öfke (ve görünüşe göre AKP ile Cemaat arasındaki son köprülerin de atılması) 2013 Kasım'ında Deve'yi boğdu, Ot'un tirajını ise otuz binlerin üzerine taşıdı.

Ne var ki, bunca derginin hiçbirisi, Posta köşe yazarı Candaş Tolga Işık'ın Kafa'sı kadar satmıyor. Onun çevresi geniş tabii, bir de politikanın dozunu iyi ayarlıyor, yenilgi edebiyatının dışına çıkmıyor. Mesela Leman grubunun "Deve'den büyük Fil var" sloganıyla batan Deve'nin boşalttığı alana konumlandığı, içinde Can Dündar ve ekibinin de yer aldığı Fil dergisi 17 sayı yaşayabilmişti. Geçtiğimiz Cuma günü ise Tuhaf isimli yeni bir dergi çıktı.

Takip etmesi zor; birileri batıyor, birileri çıkıyor. Ama Taylan Kara'nın dediği gibi, "toplamın oluşturduğu iklim" sürüyor.

Bu kadar vahşice toplumdan kazanmaya çalışılan sol, geçmişle karşılaştırıldığında "en ölü" zamanlarını yaşıyor, ama ölüsü bile para ediyor işte.

Vaktinizi ayırdığınız için çok teşekkür ederiz Taylan Hocam. Son bir soru, Çürüme Edebiyatının Anatomisi etkinlikleri sürüyor, değil mi?

Evet. 7-9 Nisan arasında Ankara Nâzım Hikmet Kültür Merkezi'nde olacağız. Benim sunuşum 7 Nisan Cuma saat 19:30'da olacak. Burada sunduğum görüşlerin detaylarını merak eden ya da sorusu olan herkesi oraya beklerim. Ben teşekkür ederim. ■

16 Nisan 2017 Pazar

BOYUN EĞMEYENİN YAPILACAK İŞLER LİSTESİ

Referandum gününden önce başka boyun eğmeyenlerle irtibat kurulacak.

Telefon, e-posta alışverişi yap, referandum günü temasta olmak için sözleş. Bunun için herhangi bir TKP ilçe örgüt binasına uğra. Katıldığın toplantılarda irtibat bilgilerini bırakmayı ihmal etme.

Erken kalkıp, erkenden oy kullanılacak.

Oy kullanacağın yeri gez. Başka sandıklarda olup bitenlere de bir göz at. Etrafta oy kullananlara gözdağı vermeye kalkan kişiler, yetkisini aşan devlet yetkilileri varsa hemen durumu sol haber portalı'na bir e-posta (habermerkezi@sol.org.tr) atarak bildir. Yapabiliyorsan fotoğraf çek. Çektiğin fotoğrafları yolla.

Hukuksuzluğu yapan kişileri püskürtecek bir tepkiyi çevredeki başka insanlarla örgütlemeye çalış.

Eve dönülmeyecek.

Gün boyunca oy kullandığın çevrede bulunmaya çalış. İktidar yanlılarının olası hukuksuzluklarına, yıldırma çabalarına karşı uyanık davran. Varlığınla dostlarına güven vermeyi, Hayır için cesaret taşımayı ihmal etme.

Sandık sayımlarını takip et

Sandık sayımları ile ilgili haklarını 2 Nisan'a kadar kesin biçimde öğren. Yurttaşların sayımları izleme hakları var unutma.

Sandık tutanaklarının fotoğrafını çek

Kendi oy kullandığın sandık için ve yapabildiğin diğer sandıklar için kapılara asılacak sandık sonuç tutanaklarının bir fotoğrafını çek. Gerektiğinde bu belgeyle birlikte olası hilelere karşı harekete geçmeye hazır ol.

Sandıklar kapandı, sonuçlar alındı diye evine girme.

Sosyal mekanlarda bulunmaya devam et. Başka boyun eğmeyenlerle irtibatta ol. Birliğimizden güç aldığımızı, bireysel kahramanlıkla ya da fedailik yaparak değil ama hep birlikte durup boyun eğmeyerek zalimlere korku saldığımızı unutma.

Türkiye Komünist Partililerle irtibatta ol.

9 dokuz maddede SAĞIN AHLAKI

Kemal Okuyan

YOKTUR

1. SAĞA OTURDULAR KALKAMADILAR

Sağcılığın doğumu bile lekelidir, Fransız Devrimi'nde arkadaşlar sağa oturdular ve tarih boyunca oradan hiç kalkmadılar. Kralcıydılar. Devrime, ilerlemeye, insana düşmandılar. Nerede bağnazlık varsa, nerede cehalet varsa, nerede eşitsizlik varsa, nerede zorbalık varsa onu savundular. Değişime, ileri olana karşı olanlara verilen bir addı sağcılık. Muhafazakârı, dincisi, liberali, milliyetçisi, ırkçısı...

2. ÇÜRÜYENİ SAVUNMAK

Mevcut olanın değişmesini istememektir biraz da sağcılık. Geçmişe körü körüne tutunmak... Buradan bir ahlak çıkarmaya çalışmış, bunu da insanlığın o ana kadarki kültürel birikimine, alışkanlıklarına, geleneklere-göreneklere bağlılıkla süslemeye yeltenmiştir. Oysa insanlığın bütün birikimi hep gelişme üzerine, ilerleme üzerine kuruludur. Sağın savunduğu ise kokuşmuşluk ve artık ömrünü dolduran toplumsal düzenden başka bir şey değildir. Buradan ahlak çıkmaz!

3. ELİT OLMAYALIM LÜTFEN

En tuhafı, sağın bu "gelişkin ahlak" iddiasını bir kısım solcunun yutması ve bağnazlık ve gericiilikte kendilerinde olmayan bir erdemi orada aramaya başlamasıdır. Bunun en yakın örneği, AKP Türkiye'si'nde yaşanmış ve bu partinin temsil ettiği zihniyette "halkın değerleri"nin yattığı ileri sürülerek ona saygı duymak, hatta o değerlerle barışmak gerektiği iddia edilmiştir. Gericilik karşısındaki siyasal korkaklığın yanına bir de ona kültürel açıdan öykünmek eklenmiştir. Açıklama da mükemmeldir hani: Halkın değerlerine saygı ve elitizmden kurtuluş.

4. AHLAKA GELİN!

Bu kocaman lafın ardında büyük bir ahlaksızlık yatmaktadır. Çünkü burada hem ilkesizlik, hem açıkgozluluk hem de aşılmış bir ahlaki bile bayrak yaparak melez ve belki son derece tehlikeli bir ahlaki erozyonu meşrulaştırmak söz konusudur. Anadolu coğrafyasında, bugün ve gelecekte yaşatmamız gereken halk değerleri ile AKP'nin temsil ettiği muhafazakârlık arasında neredeyse hiçbir bağ yoktur. Öykünülen ahlak, "Annemin üstünde görsem, anam orospudur" diye video çekecek ayarsızlıkta bir reise biat kültürünü içinden çıkarmıştır ve bu sorgulanmamaktadır bile!

5. HADİ GELİN ALDATILALIM

Sanılmaktadır ki, sağın dünyasında baskın olan, büyük yığınlar için, "aldatılma"dır. "Aldatma" burjuva siyasetinde hep vardır ama "aldatma" nerede başlar nerede biter? Acaba sağın savunduğu ve yaydığı ahlak, insanlara kötücül bazı duygu ve tercihleri için uygun bir kılıf hazırlamaktan başka bir şey değil midir? Devrimler çağında insana, bilime, aydınlığa, özgürlüğe düşmanlığın peşinden gidenlerin önemli bölümü bu çürüyen ideolojik-kültürel iklimi bir savunma aracı olarak istismar ediyor olmasın? Bu sorulara dürüst yanıtlar vermek gerekir.

6. BULAŞICI HASTALIK

Bu sorulara dürüst yanıtlar verilirse, sağın çekimindeki kalabalıklara, onların tercihlerine öykünmekten vazgeçilir. Kalabalıkları o etkiden kurtaracak biricik yöntemin, gelişkin olanın karşı ağırlık koymasının ve sınıf çelişkilerinin öne çıkarılmasının bir siyaset ilkesi olarak ne kadar yaşamsal olduğu anlaşılır. Sağın 200 yılı aşkın tarihinde savunulacak hiçbir şey yoktur. Sağın değerleri eşitsizlik ve adaletsizliğin sürmesi için sürdürülen riyakârlığın bir bulaşıcı hastalık gibi toplumun tüm dokusuna yayılmasından başka bir şey değildir.

7. BU MU MASUMİYET?

Bugün Avrupa'nın her tarafında faaliyet gösteren Neo-Nazi örgütlenmelerin finansmanında Yahudi patronların öne çıkıyor olması, o patronların sefil ahlakının kanıtıdır. Peki bu bağlantıyı bilen faşist militanlar bir "değer" in istismarının kurbanı mı olmuştur? Yoksa, Yahudi sermayesinin cep harçlığını ilerici olan her şeye ve bu arada göçmenlere saldırarak keyifle harcayan bu yaratıklara "masumiyet" yakıştırmak aptallık mıdır? Türkiye'nin gericiileri taptıkları adamın "Filistin Filistin" derken İsrail'le dolap çevirdiğinden haberdardır. Tıpkı zamanında devrimci gençleri "dinsiz-kitapsız" diye kovalarken ABD emriyle ve ABD çıkarları için hareket ettiklerini bildikleri gibi...

8. BAZEN UYANIĞIZDIR

Ahlaksızlık tepede durmaz. Bugün hükümetin dış politikada neredeyse tek sorunsuz olduğu ülke Ukrayna'dır ve bu ülkenin başındakiler bayağı "haçlı kültürü"nü savunan bağnaz Hristiyan siyasetçilerdir. Ankara-Kiyev hattında çok severler birirlerini. Peki bu aşağıya nasıl yansır? Söz gelimi Almanya'da, AKP'ye oy veren ve bunu yaparken ahlaksızlıkla mücadeleyi özellikle vurgulayan on binlerce kişi, konu Almanya seçimleri olduğunda sosyal demokrat, hatta (en büyük ahlaksızlık olarak gördükleri) eşcinsel aday gösteren Yeşillere oy vermektedir. Çıkarları gereği... Çünkü aldatıldığı iddia edilen bir topluluk, Almanya'da göçmenlerin hakkını bu partilerin daha iyi savunduğunu bilmektedir! Halkın değeri diye bize kaktırılan tam da budur.

9. YUH OLSUN

Solun sağa öykünmesinde, sağa şirin gözükmeye çalışmasında garip bir suçluluk hissi yatmaktadır. Bu sağın ideolojik zaferidir. Neymiş sağcılık ya da muhafazakârlık gelişkin bir ahlaki savunmakmış. Hâlâ Ensar'ından çocuk tecavüzlerine olup biten rezalet solu uyandırmıyorsa kış uykusundan, bunun nedeni, bir kısım solun, solun tarihsel değerlerini taşıyacak halinin kalmamasındandır. O zaman gelsin kolaycılık, gelsin uzlaşma, gelsin, ortalamacılık... O zaman yuh olsun!

ÇAĞRI: BOYUN EĞME!

8 NİSAN'DA İSTANBUL'DAYIZ KARTAL MEYDANI SAAT 16.00

HALK HAYIR DİYOR

